

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/1986 z dnia 30 czerwca 2016 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 223/2014 w odniesieniu do warunków i procedur stosowanych w celu ustalenia, czy kwoty, których nie można odzyskać, mają być zwracane przez państwa członkowskie w przypadku Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym** 1
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/1987 z dnia 14 listopada 2016 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 9

DECYZJE

- ★ **Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2016/1988 z dnia 8 listopada 2016 r. zmieniająca decyzję wykonawczą 2013/678/UE upoważniającą Republikę Włoską do dalszego stosowania szczególnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 285 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej** 11
- ★ **Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2016/1989 z dnia 11 listopada 2016 r. przedstawiająca zalecenie w sprawie przedłużenia tymczasowych kontroli na granicach wewnętrznych w wyjątkowych okolicznościach zagrażających ogólnemu funkcjonowaniu strefy Schengen** 13
- ★ **Decyzja Rady (WPZiB) 2016/1990 z dnia 14 listopada 2016 r. zmieniająca wspólne działanie 2008/124/WPZiB w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie* (EULEX KOSOVO)** 16
- ★ **Decyzja Komisji (UE) 2016/1991 z dnia 4 lipca 2016 r. w sprawie środków SA.41614 – 2015/C (ex SA.33584 – 2013/C (ex 2011/NN)) wdrożonych przez Niderlandy na rzecz zawodowego klubu piłki nożnej FC Den Bosch w 's-Hertogenbosch (notyfikowana jako dokument nr C(2016) 4089) (1)** 19

* Użycie tej nazwy nie ma wpływu na stanowiska w sprawie statusu Kosowa i jest zgodne z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1244 (1999) oraz z opinią Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Deklaracji niepodległości Kosowa.

(1) Tekst mający znaczenie dla EOG

- ★ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/1992 z dnia 11 listopada 2016 r. zmieniająca decyzję wykonawczą (UE) 2015/2416 uznającą niektóre obszary Stanów Zjednoczonych Ameryki za wolne od *Agrilus planipennis* Fairmaire (notyfikowana jako dokument nr C(2016) 7151) 30

WYTYCZNE

- ★ Wytyczne Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2016/1993 z dnia 4 listopada 2016 r. ustanawiające zasady koordynacji ocen instytucjonalnych systemów ochrony przeprowadzanych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 oraz zasady monitorowania instytucjonalnych systemów ochrony obejmujących istotne i mniej istotne instytucje (EBC/2016/37) 32
- ★ Wytyczne Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2016/1994 z dnia 4 listopada 2016 r. w sprawie metody uznawania instytucjonalnych systemów ochrony na potrzeby ostrożnościowe przez właściwe organy krajowe zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (EBC/2016/38) 37

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2016/1986

z dnia 30 czerwca 2016 r.

uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 223/2014 w odniesieniu do warunków i procedur stosowanych w celu ustalenia, czy kwoty, których nie można odzyskać, mają być zwracane przez państwa członkowskie w przypadku Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 223/2014 z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 30 ust. 2 akapit piąty,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 30 ust. 2 akapit czwarty rozporządzenia (UE) nr 223/2014, jeżeli kwota nienależnie wypłacona beneficjentowi nie może być odzyskana i jest to wynikiem błędu lub zaniedbania ze strony państwa członkowskiego, dane państwo członkowskie jest odpowiedzialne za zwrot takiej kwoty do budżetu Unii.
- (2) Kwoty, których nie można odzyskać, przedstawia się w podziale na rodzaj wydatków w dokumencie dotyczącym nieściągalnych należności ⁽²⁾ przedkładanym Komisji przez instytucję certyfikującą jako część rocznego zestawienia wydatków zgodnie z art. 49 ust. 1 lit. b) i art. 48 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 223/2014 za każdy rok od 2016 r. do 2025 r. włącznie. Dokument ten powinien również zawierać konkretne informacje dotyczące kwot, które nie powinny, zdaniem państwa członkowskiego, zostać zwrócone do budżetu Unii, w szczególności informacje dotyczące środków administracyjnych i prawnych zastosowanych przez państwa członkowskie w celu skutecznego odzyskania nieściągalnych należności. Ponieważ jednak dokument ten odnosi się do kwot poprzednio ujętych w poświadczonych zestawieniach wydatków składanych Komisji, należy go przedłożyć po raz pierwszy w 2017 r.
- (3) Zgodnie z art. 33 lit. b) i art. 49 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 223/2014 potrącenia dokonane przed przedłożeniem poświadczonego zestawienia wydatków nie mogą być uważane za kwoty odzyskane, jeżeli odnoszą się one do wydatków zawartych w ostatecznym wniosku o płatność okresową za dany rok obrachunkowy, w odniesieniu do którego przygotowywane jest zestawienie wydatków. Należy zatem wyjaśnić, że informacje o nieściągalnych należnościach przekazywane na podstawie niniejszego rozporządzenia delegowanego powinny dotyczyć wyłącznie kwot już uwzględnionych w poświadczonym zestawieniu wydatków przedłożonym uprzednio Komisji.
- (4) Aby umożliwić Komisji podjęcie decyzji co do konieczności zwrócenia nieściągalnych należności do budżetu Unii, państwa członkowskie powinny przedkładać wymagane informacje, na poziomie poszczególnych operacji i beneficjentów, przed terminem składania zestawienia wydatków ustanowionym w art. 59 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 ⁽³⁾. Zgodnie z tym powyższym przepisem powinno być również możliwe przesunięcie terminu składania dokumentu dotyczącego nieściągalnych należności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 72 z 12.3.2014, s. 1.

⁽²⁾ Dodatek 4 do załącznika V do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/341 z dnia 20 lutego 2015 r. ustanawiającego szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 223/2014 w odniesieniu do wzorów służących do przekazywania Komisji określonych informacji (Dz.U. L 60 z 4.3.2015, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

- (5) Należy ustanowić kryteria, które pozwolą Komisji ocenić, czy państwo członkowskie popełniło błąd lub dopuściło się zaniedbania, stosując środki administracyjne i prawne celem odzyskania należności. Wystąpienie jednego lub kilku z tych kryteriów nie powinno automatycznie oznaczać, że państwo członkowskie rzeczywiście popełniło błąd lub dopuściło się zaniedbania.
- (6) W celu zachowania pewności prawa Komisja powinna zakończyć ocenę w określonym terminie, a państwa członkowskie powinny następnie zareagować na tę ocenę również w ustalonym terminie. Z tych samych powodów Komisja powinna być w stanie zakończyć ocenę, nawet jeśli państwo członkowskie nie przedstawi dodatkowych informacji. W przypadkach poprzedzających upadłość lub w przypadkach, gdy podejrzewa się nadużycie finansowe, o których mowa w art. 30 ust. 2 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 223/2014, terminy nie powinny mieć jednak zastosowania.
- (7) Zgodnie z art. 30 ust. 2 akapit czwarty zdanie drugie rozporządzenia (UE) nr 223/2014 państwo członkowskie może podjąć decyzję o nieodzyskiwaniu od beneficjenta kwoty nienależnie wypłaconej na poziomie operacji w danym roku obrachunkowym, jeżeli kwota ta nie przekracza – bez odsetek – 250 EUR tytułem wkładu z Europejskiego Funduszu Pomocy Najbardziej Potrzebującym („Funduszu”). W takim przypadku nie jest konieczne zwrócenie tej kwoty do budżetu Unii. W przypadku kwot *de minimis* nie będzie wymagane udzielenie informacji,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Informacje o nieściągalnych należnościach

1. Jeżeli zdaniem państwa członkowskiego odzyskanie kwoty nienależnie wypłaconej beneficjentowi, uprzednio ujętej w poświadczonym zestawieniu wydatków złożonym Komisji, jest niemożliwe, oraz gdy państwo to uzna, że kwoty tej nie należy zwracać do budżetu Unii, instytucja certyfikująca przedkłada Komisji wniosek o potwierdzenie tego stanu rzeczy.
2. Instytucja certyfikująca przedkłada wniosek, o którym mowa w ust. 1, na poziomie poszczególnych operacji, w formie określonej w załączniku do niniejszego rozporządzenia, za pośrednictwem systemu elektronicznej wymiany danych, o którym mowa w art. 30 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 223/2014.
3. Państwo członkowskie składa wniosek zgodnie z ust. 1 i 2 za każdy rok od 2017 r. do 2025 r. włącznie, do dnia 15 lutego w odniesieniu do poprzednich lat obrachunkowych. Na wniosek danego państwa członkowskiego Komisja może w drodze wyjątku przesunąć ten termin do dnia 1 marca.

Artykuł 2

Warunki ustalania błędu lub zaniedbania ze strony państw członkowskich

Na popełnienie błędu przez państwo członkowskie lub dopuszczenie się przez nie zaniedbania wskazuje spełnienie następujących kryteriów:

- a) państwo członkowskie nie przedstawiło opisu środków administracyjnych ani prawnych, wraz z datami, zastosowanych przez to państwo członkowskie w celu odzyskania danej kwoty (lub obniżenia poziomu wsparcia, anulowania wsparcia lub wycofania dokumentu zawierającego warunki wsparcia, o którym mowa w art. 32 ust. 3 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 223/2014, jeżeli takie wycofanie jest przedmiotem odrębnej procedury);
- b) państwo członkowskie nie dostarczyło kopii pierwszego ani każdego kolejnego nakazu odzyskania (ani kopii dokumentu w sprawie obniżenia poziomu wsparcia, anulowania wsparcia lub wycofania dokumentu zawierającego warunki wsparcia, o którym mowa w art. 32 ust. 3 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 223/2014, jeżeli takie wycofanie jest przedmiotem odrębnej procedury);
- c) państwo członkowskie nie poinformowało o dacie ostatniej płatności wkładu publicznego na rzecz beneficjenta danej operacji ani nie przedstawiło kopii dowodu tej płatności;
- d) państwo członkowskie dokonało, po wykryciu nieprawidłowości, jednej lub kilku nienależnych płatności na rzecz beneficjenta w odniesieniu do części operacji, której dotyczy nieprawidłowość;
- e) państwo członkowskie nie przesłało dokumentu w sprawie obniżenia poziomu wsparcia lub wycofania dokumentu zawierającego warunki wsparcia, o którym mowa w art. 32 ust. 3 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 223/2014, jeżeli takie wycofanie jest przedmiotem odrębnej procedury, ani nie podjęło równorzędnej decyzji w terminie 12 miesięcy od wykrycia nieprawidłowości;

- f) państwo członkowskie nie wszczęło procedury odzyskania w terminie 12 miesięcy od dnia, w którym wsparcie zostało ostatecznie obniżone lub anulowane (w następstwie postępowania administracyjnego lub sądowego albo za zgodą beneficjenta);
- g) państwo członkowskie nie wyczerpało wszystkich możliwości odzyskania środków dostępnych w ramach krajowych środków prawnych i instytucjonalnych;
- h) państwo członkowskie nie dostarczyło dokumentów związanych z postępowaniami upadłościowymi, w stosownych przypadkach;
- i) państwo członkowskie nie odpowiedziało na wezwanie Komisji do udzielenia dodatkowych informacji zgodnie z art. 3.

Artykuł 3

Procedura w celu określenia, czy nieściągalna należność ma być zwrócona przez państwa członkowskie

1. Na podstawie informacji przekazanych przez państwo członkowskie zgodnie z art. 1 Komisja dokonuje oceny każdego przypadku, aby stwierdzić, czy nieodzyskanie danej kwoty jest wynikiem błędu lub zaniedbania ze strony państwa członkowskiego, z należyтым uwzględnieniem szczególnych okoliczności oraz ram instytucjonalnych i prawnych danego państwa członkowskiego. Nawet jeżeli co najmniej jedno z kryteriów wymienionych w art. 2 jest spełnione, Komisja może mimo to uznać, że dane państwo członkowskie nie popełniło błędu ani nie dopuściło się zaniedbania.

2. Do dnia 31 maja roku, w którym zostało przedłożone zestawienie wydatków, Komisja może:

- a) wezwać państwo członkowskie na piśmie do przedstawienia dodatkowych informacji dotyczących środków administracyjnych i prawnych stosowanych w celu odzyskania wszelkich środków unijnych nienależnie wypłaconych beneficjentom; lub
- b) wezwać państwo członkowskie na piśmie do kontynuowania procedury odzyskania środków.

Jeżeli Komisja wybrała rozwiązanie, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a), stosuje się ust. 5–8.

3. Termin określony w ust. 2 lit. a) i b) nie stosuje się do nieprawidłowości poprzedzających upadłość ani gdy podejrzewa się nadużycie finansowe.

4. Jeżeli Komisja nie działa na podstawie ust. 2 i w terminie określonym w tym ustępie, państwo członkowskie nie jest zobowiązane do zwrotu wkładu Unii.

5. Państwo członkowskie przekazuje swoją odpowiedź na przesłany na podstawie ust. 2 wniosek Komisji o udzielenie informacji w terminie trzech miesięcy.

6. Jeżeli państwo członkowskie nie udzieli dodatkowych informacji wymaganych na podstawie ust. 2, Komisja będzie kontynuować swoją ocenę w oparciu o dostępne informacje.

7. W terminie trzech miesięcy od daty otrzymania odpowiedzi od państwa członkowskiego lub w przypadku braku odpowiedzi w określonym terminie, jeżeli Komisja uzna, że wkład Unii powinien zostać zwrócony przez państwo członkowskie, informuje o tym fakcie państwo członkowskie, podając podstawę swojego wniosku oraz wzywając państwo członkowskie do przedstawienia uwag w terminie dwóch miesięcy. Jeżeli Komisja nie działa na podstawie poprzedniego zdania i w terminie określonym w tym zdaniu, państwo członkowskie nie jest zobowiązane do zwrotu wkładu Unii.

8. W ciągu sześciu miesięcy od terminu przesłania uwag przez państwo członkowskie określonego w ust. 7 Komisja kończy ocenę w oparciu o dostępne informacje oraz w przypadku podtrzymania swojego wniosku o konieczności zwrotu wkładu Unii przez państwo członkowskie przyjmuje odnośną decyzję. Jeżeli Komisja nie działa na podstawie poprzedniego zdania i w terminie określonym w tym zdaniu, państwo członkowskie nie jest zobowiązane do zwrotu wkładu Unii.

Do celów obliczenia wkładu unijnego, który musi zostać zwrócony przez państwo członkowskie, zastosowanie ma poziom współfinansowania na poziomie programu operacyjnego określony w planie finansowym obowiązującym w momencie składania wniosku.

*Artykuł 4***Udzielanie informacji o nieodzyskanych kwotach nieprzekraczających 250 EUR tytułem wkładu z Funduszu**

Jeżeli państwo członkowskie postanowi nie odzyskiwać od beneficjenta kwoty nienależnie wypłaconej na poziomie operacji w danym roku obrachunkowym, która to kwota nie przekracza – bez odsetek – 250 EUR tytułem wkładu z Funduszu, państwo to nie musi udzielać Komisji żadnych informacji na podstawie niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 5***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 czerwca 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Przekazanie informacji o nieściągalnych należnościach – program operacyjny oferujący żywność lub podstawową pomoc materialną (PO I)

a	b	c	d	e	f	g	h	i	j	k	l	m	n	o	p	q
Rodzaj wydatków (1)	Nazwa operacji i numer identyfikacyjny w systemie informacyjnym	Nazwa beneficjenta	Data i dowód ostatniej płatności wkładu publicznego na rzecz beneficjenta w odniesieniu do danej operacji	Rodzaj nieprawidłowości (do określenia przez państwo członkowskie)	Instytucja, która wykryła nieprawidłowość (należy podać nazwę instytucji: IZ, IC, IA lub inną bądź nazwę organu UE)	Data wykrycia nieprawidłowości (2)	Całkowite wydatki zadeklarowane jako nieściągalne	Wydatki publiczne odpowiadające kwotom zadeklarowanym jako nieściągalne	Nieściągalna kwota wkładu Unii (3)	Rok obrachunkowy (lata obrachunkowe), w którym (których) zadeklarowano wydatki odpowiadające nieściągalnym kwotom wkładu Unii	Data rozpoczęcia procedury odzyskania	Kopia pierwszego i każdego kolejnego nakazu odzyskania (4)	Data, z którą kwoty zostały uznane za nieściągalne	Powód nieściągalności (5)	W stosownych przypadkach, dokumenty związane z postępowaniami upadłościowymi	Należy wskazać, czy kwoty wkładu Unii powinny zostać pokryte z budżetu UE (TAK/NIE) (6)
<type="S" max-length="500" input="S">	<type="S" max-length="250" input="M"> (7)	<type="S" max-length="250" input="M">	<type="D" input="M"> + <ATT>	<type="S" max-length="250" input="M">	<type="S" max-length="250" input="M">	<type="D" input="M">	<type="Cu" input="M">	<type="Cu" input="M">	<type="Cu" input="M">	<type="D" input="S">	<type="D" input="M">	<ATT>	<type="D" input="M">	<type="S" max-length="500" input="M">	<ATT>	<type="B" input="M">
Pomoc techniczna	Po 1															
	Po 2															
							Suma cząstkowa	<type="Cu" input="G">	<type="Cu" input="G">	<type="Cu" input="G">						
Rodzaj pomocy materialnej 1																
							Suma cząstkowa	<type="Cu" input="G">	<type="Cu" input="G">	<type="Cu" input="G">						

Przekazanie informacji o nieściągalnych należnościach – program operacyjny na rzecz włączenia społecznego osób najbardziej potrzebujących (PO II)

a	b	c	d	e	f	g	h	i	j	k	l	m	n	o	p	q
Rodzaj wydatków (1)	Nazwa operacji i numer identyfikacyjny w systemie informacyjnym	Nazwa beneficjenta	Data i dowód ostatniej płatności wkładu publicznego na rzecz beneficjenta w odniesieniu do danej operacji	Rodzaj nieprawidłowości (do określenia przez państwo członkowskie)	Instytucja, która wykryła nieprawidłowość (należy podać nazwę instytucji: IZ, IC, IA lub inną bądź nazwę organu UE)	Data wykrycia nieprawidłowości (2)	Całkowite wydatki zadeklarowane jako nieściągalne	Wydatki publiczne odpowiadające kwotom zadeklarowanym jako nieściągalne	Nieściągalna kwota wkładu Unii (3)	Rok obrachunkowy (lata obrachunkowe), w którym (których) zadeklarowano wydatki odpowiadające nieściągalnym kwotom wkładu Unii	Data rozpoczęcia procedury odzyskania	Kopia pierwszego i każdego kolejnego nakazu odzyskania (4)	Data, z którą kwoty zostały uznane za nieściągalne	Powód nieściągalności (5)	W stosownych przypadkach, dokumenty związane z postępowaniami upadłościowymi	Należy wskazać, czy kwoty wkładu Unii powinny zostać pokryte z budżetu UE (TAK/NIE) (6)
<type="S" max-length="500" input="S">	<type="S" max-length="250" input="M"> (7)	<type="S" max-length="250" input="M">	<type="D" input="M"> + <ATT>	<type="S" max-length="250" input="M">	<type="S" max-length="250" input="M">	<type="D" input="M">	<type="Cu" input="M">	<type="Cu" input="M">	<type="Cu" input="M">	<type="D" input="S">	<type="D" input="M">	<ATT>	<type="D" input="M">	<type="S" max-length="500" input="M">	<ATT>	<type="B" input="M">
Pomoc techniczna	Po 1															
	Po 2															
						Suma cząstkowa	<type="Cu" input="G">	<type="Cu" input="G">	<type="Cu" input="G">							
Rodzaj działania 1																
						Suma cząstkowa	<type="Cu" input="G">	<type="Cu" input="G">	<type="Cu" input="G">							
Rodzaj działania 2																
						Suma cząstkowa	<type="Cu" input="G">	<type="Cu" input="G">	<type="Cu" input="G">							

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/1987**z dnia 14 listopada 2016 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.
- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 listopada 2016 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MA	100,9
	ZZ	100,9
0707 00 05	TR	146,7
	ZZ	146,7
0709 93 10	MA	112,1
	TR	142,9
	ZZ	127,5
0805 20 10	MA	88,2
	ZZ	88,2
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	PE	122,6
	TR	67,2
	ZZ	94,9
0805 50 10	AR	67,2
	CL	69,9
	TR	83,6
	ZZ	73,6
	BR	300,5
0806 10 10	IN	164,3
	PE	292,1
	TR	139,5
	US	334,6
	ZA	345,1
	ZZ	262,7
	0808 10 80	CL
NZ		139,2
ZA		122,8
ZZ		145,4
0808 30 90	CN	104,9
	TR	168,6
	ZZ	136,8

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz.U. L 328 z 28.11.2012, s. 7). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA WYKONAWCZA RADY (UE) 2016/1988

z dnia 8 listopada 2016 r.

zmieniająca decyzję wykonawczą 2013/678/UE upoważniającą Republikę Włoską do dalszego stosowania szczególnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 285 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 395,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na mocy decyzji Rady 2008/737/WE ⁽²⁾ Włochy zostały upoważnione, w drodze odstępstwa, do przyznania do dnia 31 grudnia 2010 r. zwolnienia z podatku od wartości dodanej (VAT) podatnikom, których roczny obrót nie przekracza 30 000 EUR (zwanego dalej „środkiem stanowiącym odstępstwo”). Stosowanie tego środka stanowiącego odstępstwo zostało następnie przedłużone do dnia 31 grudnia 2013 r. decyzją wykonawczą Rady 2010/688/UE ⁽³⁾ oraz do dnia 31 grudnia 2016 r. – decyzją wykonawczą Rady 2013/678/UE ⁽⁴⁾, którą ponadto zwiększono maksymalny dopuszczalny próg zwolnienia do rocznego obrotu na poziomie 65 000 EUR.
- (2) W piśmie, które wpłynęło do Komisji w dniu 5 kwietnia 2016 r., Włochy wystąpiły z wnioskiem o upoważnienie do przedłużenia stosowania środka stanowiącego odstępstwo.
- (3) Zgodnie z art. 395 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2006/112/WE Komisja poinformowała pozostałe państwa członkowskie, pismem z dnia 21 czerwca 2016 r., o wniosku złożonym przez Włochy. Pismem z dnia 22 czerwca 2016 r. Komisja powiadomiła Włochy, że posiada wszystkie informacje niezbędne do rozpatrzenia wniosku.
- (4) Zgodnie z art. 285 dyrektywy 2006/112/WE państwa członkowskie, które nie skorzystały z możliwości przewidzianej w art. 14 drugiej dyrektywy Rady 67/228/EWG ⁽⁵⁾ mogą przyznać zwolnienie podatnikom, których roczny obrót nie przekracza 5 000 EUR. Środek stanowiący odstępstwo stanowi odstępstwo od art. 285 w przypadku jego stosowania do Włoch jedynie w takim zakresie, w jakim poziom rocznego obrotu przekracza 5 000 EUR.
- (5) Środek stanowiący odstępstwo jest zgodny z celami komunikatu Komisji „Najpierw myśl na małą skalę” – Program „Small Business Act” dla Europy z dnia 25 czerwca 2008 r.
- (6) Zważywszy, że skutkiem środka stanowiącego odstępstwo było ograniczenie zobowiązań podatkowych z tytułu VAT w przypadku tych mniejszych przedsiębiorstw, które nie wybrały stosowania zasad ogólnych VAT zgodnie z art. 290 dyrektywy 2006/112/WE, Włochy powinny zostać upoważnione do dalszego stosowania środka stanowiącego odstępstwo przez określony czas. Podatnicy powinni nadal móc wybierać stosowanie zasad ogólnych VAT.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1.

⁽²⁾ Decyzja Rady 2008/737/WE z dnia 15 września 2008 r. upoważniająca Republikę Włoską do stosowania środka stanowiącego odstępstwo od art. 285 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 249 z 18.9.2008, s. 13).

⁽³⁾ Decyzja wykonawcza Rady 2010/688/UE z dnia 15 października 2010 r. upoważniająca Republikę Włoską do dalszego stosowania szczególnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 285 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 294 z 12.11.2010, s. 12).

⁽⁴⁾ Decyzja wykonawcza Rady 2013/678/UE z dnia 15 listopada 2013 r. upoważniająca Republikę Włoską do dalszego stosowania szczególnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 285 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 316 z 27.11.2013, s. 35).

⁽⁵⁾ Druga dyrektywa Rady 67/228/EWG z dnia 11 kwietnia 1967 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — Struktura i procedury dotyczące stosowania wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 71 z 14.4.1967, s. 1303/67).

- (7) Stosowanie środka stanowiącego odstępstwo powinno być ograniczone w czasie, aby możliwe było dokonanie oceny, czy środek ten pozostaje stosowny i skuteczny. Ponadto art. 281–294 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw są obecnie przedmiotem przeglądu. Środkowi stanowiącemu odstępstwo powinna zatem towarzyszyć klauzula o określonym okresie obowiązywania.
- (8) Według informacji przedstawionych przez Włochy środek stanowiący odstępstwo będzie miał nieistotny wpływ na ogólną kwotę wpływów z podatków pobieranych na etapie ostatecznej konsumpcji.
- (9) Środek stanowiący odstępstwo nie ma wpływu na zasoby własne Unii pochodzące z VAT.
- (10) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję wykonawczą 2013/678/UE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Art. 2 decyzji 2013/678/UE otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej notyfikacji.

Niniejszą decyzję stosuje się do dnia wejścia w życie dyrektywy zmieniającej art. 281–294 dyrektywy 2006/112/WE dotyczące procedury szczególnej dla małych przedsiębiorstw lub do dnia 31 grudnia 2019 r., w zależności od tego, co nastąpi wcześniej.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Republiki Włoskiej.

Sporządzono w Brukseli dnia 8 listopada 2016 r.

W imieniu Rady
P. KAŽIMÍR
Przewodniczący

DECYZJA WYKONAWCZA RADY (UE) 2016/1989**z dnia 11 listopada 2016 r.****przedstawiająca zalecenie w sprawie przedłużenia tymczasowych kontroli na granicach wewnętrznych w wyjątkowych okolicznościach zagrażających ogólnemu funkcjonowaniu strefy Schengen**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 29,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 29 kodeksu granicznego Schengen w dniu 12 maja 2016 r. Rada przyjęła decyzję wykonawczą przedstawiającą zalecenie w sprawie tymczasowych kontroli na granicach wewnętrznych w wyjątkowych okolicznościach zagrażających ogólnemu funkcjonowaniu strefy Schengen.
- (2) Rada zaleciła pięciu państwom należącym do strefy Schengen (Austrii, Niemcom, Danii, Szwecji i Norwegii) utrzymanie proporcjonalnych tymczasowych kontroli granicznych przez maksymalny okres sześciu miesięcy, počawszy od dnia przyjęcia decyzji wykonawczej, aby zaradzić poważnemu zagrożeniu dla porządku publicznego bądź bezpieczeństwa wewnętrznego powstałemu w tych państwach ze względu na połączenie niedociągnięć w zarządzaniu granicą zewnętrzną przez Grecję oraz wtórnych przepływów nielegalnych migrantów przedostających się przez Grecję, którzy zamierzają nielegalnie przemieścić się do innych państw strefy Schengen.
- (3) W dniu 28 września 2016 r. Komisja opublikowała sprawozdanie z wdrażania decyzji wykonawczej. Stwierdzono, że kontrole na granicach wewnętrznych przeprowadzane przez Austrię, Niemcy, Danię, Szwecję i Norwegię były proporcjonalne i zgodne z zaleceniem Rady. Komisja w swoich wnioskach – na podstawie dostępnych informacji i sprawozdań przekazanych przez dane państwa – uznała, że w chwili przedstawiania tego sprawozdania nie widzi potrzeby proponowania zmian do decyzji wykonawczej.
- (4) W dniach 18 i 21 października 2016 r. dane państwa należące do strefy Schengen po raz drugi przedstawiły Komisji sprawozdania z wdrażania zalecenia Rady. Przedstawione informacje wskazują na tendencję podobną do tej, która została opisana w pierwszym sprawozdaniu (zmniejszenie liczby osób, wobec których wydaje się zakaz wjazdu, jak również zmniejszenie liczby otrzymywanych wniosków o udzielenie azylu), a zatem – na stopniową stabilizację sytuacji.
- (5) Jednak pomimo gwałtownego obniżenia się liczby napływających nielegalnych migrantów i osób ubiegających się o azyl w Unii Europejskiej znaczna liczba nielegalnych migrantów nadal pozostaje w Grecji, jak również w państwach członkowskich najbardziej dotkniętych wtórnymi przepływami nielegalnych migrantów z Grecji. Na podstawie zaobserwowanych w przeszłości tendencji można zasadnie założyć, że osoby te mogą chcieć przedostać się nielegalnie do innych państw członkowskich, gdy zostaną zniesione kontrole graniczne, które utrudniają wtórne przepływy.
- (6) Skumulowana liczba wniosków o udzielenie azylu otrzymanych od początku kryzysu migracyjnego oraz stale napływające wnioski stanowią znaczne obciążenie dla krajowych organów administracji i służb we wszystkich państwach członkowskich UE, a szczególnie w państwach należących do strefy Schengen, których dotyczy decyzja wykonawcza.
- (7) Kontrole na granicach wewnętrznych nie mogą być rozważane odrębnie od innych ważnych czynników. Komisja w swoim komunikacie „Przywrócenie strefy Schengen – Plan działania” ⁽²⁾ wskazała różne polityki, które należy wdrożyć w celu przywrócenia pełnego funkcjonowania strefy Schengen.

⁽¹⁾ Dz.U. L 77 z 23.3.2016, s. 1.

⁽²⁾ COM(2016) 120 final.

- (8) Plan działania w szczególności obejmuje przyjęcie i wdrożenie przepisów dotyczących Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej. Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1624 z dnia 14 września 2016 r. w sprawie Europejskiej Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 i uchylające rozporządzenie (WE) nr 863/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady, rozporządzenie Rady (WE) nr 2007/2004 i decyzję Rady 2005/267/WE⁽¹⁾ weszło w życie dnia 6 października 2016 r., po dziewięciu miesiącach od przedstawienia wniosku przez Komisję, co wskazuje na zaangażowanie wszystkich zainteresowanych stron. Oczekuje się, że rezerwy szybkiego reagowania (obejmujące zarówno zasoby ludzkie, jak i wyposażenie techniczne) oraz rezerwy ds. szybkich powrotów zostaną utworzone i rozpoczną działanie odpowiednio do dnia 7 grudnia 2016 r. i do dnia 7 stycznia 2017 r.
- (9) Innym elementem wskazanym w planie działania na rzecz przywrócenia strefy Schengen jest pomyślna realizacja postanowień oświadczenia UE–Turcja. Mimo że realizacja postanowień tego oświadczenia nadal przynosi rezultaty – co zostało stwierdzone w trzecim sprawozdaniu z postępów w zakresie realizacji⁽²⁾ – ważne jest, by nadal zapewniać trwałe wypełnianie tych postanowień. Ponadto w dalszym ciągu istnieje potrzeba kontynuowania współpracy uzgodnionej w oświadczeniu przyjętym podczas szczytu przywódców państw położonych na szlaku zachodniobałkańskim.
- (10) Z powyższego wynika, że pomimo stałego i znaczącego postępu w obszarach wskazanych w planie działania dotyczącym przywrócenia strefy Schengen oraz mimo stopniowej stabilizacji sytuacji działania te nadal muszą być w pełni realizowane, a odpowiednie wyniki – potwierdzone.
- (11) Nadal utrzymują się zatem wyjątkowe okoliczności stanowiące poważne zagrożenie dla porządku publicznego i bezpieczeństwa wewnętrznego, zagrażające ogólnemu funkcjonowaniu strefy Schengen.
- (12) Ze względu na bieżącą delikatną sytuację w Grecji i nadal dającą się odczuć presję w państwach członkowskich najbardziej dotkniętych wtórnymi przepływami nielegalnych migrantów napływających z Grecji zasadne wydaje się zezwolenie na proporcjonalne przedłużenie tymczasowych kontroli na granicach wewnętrznych przez państwa strefy Schengen, które prowadzą obecnie taką kontrolę – jako środek stosowany w ostateczności – w odpowiedzi na poważne zagrożenie dla ich porządku publicznego lub bezpieczeństwa wewnętrznego – a mianowicie przez Niemcy, Danię, Austrię i Szwecję, oraz Norwegię, tj. państwo stowarzyszone – na podstawie art. 29 kodeksu granicznego Schengen.
- (13) Zgodnie ze wskaźnikami faktycznymi dostępnymi na obecnym etapie przedłużenie to nie powinno przekraczać trzech miesięcy od daty przyjęcia niniejszej decyzji wykonawczej.
- (14) Państwa członkowskie, które zdecydują się na dalsze prowadzenie kontroli na granicach wewnętrznych w następstwie niniejszej decyzji wykonawczej, powinny zawiadomić o tym inne państwa członkowskie, Parlament Europejski i Komisję.
- (15) Przed podjęciem decyzji o zastosowaniu takich kontroli dane państwa członkowskie powinny zbadać, czy nie można zastosować innych środków, które mogłyby zastąpić kontrolę graniczną, w celu skutecznego wyeliminowania zidentyfikowanego zagrożenia. Dane państwa członkowskie w swoich powiadomieniach powinny poinformować o wyniku tej analizy i powodach wyboru wariantu kontroli granicznej.
- (16) Jak stwierdzono w konkluzjach Rady Europejskiej z dnia 20 października 2016 r. dotyczących migracji, proces powrotu do stosowania zasad z Schengen pociąga za sobą dostosowanie tymczasowych kontroli na granicach wewnętrznych, tak aby uwzględniały bieżące potrzeby. Kontrola prowadzona na mocy niniejszej decyzji wykonawczej powinna być przeprowadzana jedynie w zakresie, w jakim jest to konieczne; jej natężenie powinno być ograniczone do niezbędnego minimum. Na przykład, w danym okresie, w którym przepływy są nieznaczące, kontrole na pewnych odcinkach granicznych mogą nawet nie być konieczne. Aby jak najmniej utrudniać ludności przekraczanie danej granicy wewnętrznej, można przeprowadzać jedynie kontrole ukierunkowane, oparte na analizie ryzyka i danych wywiadowczych. Ponadto należy zbadać konieczność przeprowadzania tych kontroli na odpowiednich odcinkach granicy oraz dokonywać ich regularnej ponownej oceny we współpracy ze wszystkimi zainteresowanymi państwami członkowskimi, mając na celu stopniowe ograniczenie kontroli.
- (17) Pod koniec każdego miesiąca wykonywania niniejszej decyzji wykonawczej należy przesłać Komisji pełne sprawozdanie z wyników przeprowadzonych kontroli, wraz z oceną, czy istnieje – w stosownych przypadkach – konieczność ich utrzymania. Sprawozdanie powinno obejmować łączną liczbę skontrolowanych osób, łączną liczbę decyzji o odmowie wjazdu wydanych w następstwie kontroli, łączną liczbę decyzji o powrocie wydanych w następstwie kontroli i łączną liczbę wniosków o udzielenie azylu otrzymanych na granicach wewnętrznych, na których odbywają się kontrole.
- (18) Rada odnotowuje, że Komisja zapowiedziała, że będzie dokładnie monitorować stosowanie niniejszej decyzji wykonawczej,

⁽¹⁾ Dz.U. L 251 z 16.9.2016, s. 1.

⁽²⁾ Trzecie sprawozdanie z postępów w zakresie realizacji postanowień oświadczenia UE–Turcja (COM(2016) 634).

NINIEJSZYM ZALECA, BY:

1. Austria, Niemcy, Dania, Szwecja i Norwegia przedłużyły proporcjonalne tymczasowe kontrole graniczne o maksymalnie trzy miesiące od dnia przyjęcia niniejszej decyzji wykonawczej na następujących granicach wewnętrznych:
 - w przypadku Austrii – na granicy lądowej austriacko-węgierskiej i granicy lądowej austriacko-słoweńskiej,
 - w przypadku Niemiec – na granicy lądowej niemiecko-austriackiej,
 - w przypadku Danii – w duńskich portach z połączeniem promowym z Niemcami i na granicy lądowej duńsko-niemieckiej,
 - w przypadku Szwecji – w szwedzkich portach w regionie policyjnym południowym i zachodnim oraz na moście nad cieśniną Sund,
 - w przypadku Norwegii – w norweskich portach z połączeniem promowym z Danią, Niemcami i Szwecją.
2. Przed przedłużeniem takich kontroli dane państwo członkowskie powinno wymienić poglądy z odnośnym państwem członkowskim lub odnośnymi państwami członkowskimi w celu zapewnienia, by kontrole na granicach wewnętrznych były przeprowadzane wyłącznie na tych odcinkach granic wewnętrznych, gdzie uznaje się to za konieczne i proporcjonalne. Ponadto dane państwa członkowskie powinny zapewnić, by kontrole na granicach wewnętrznych przeprowadzano jedynie jako środek ostateczny, gdy inne, alternatywne środki nie mogą przynieść tych samych skutków, oraz wyłącznie na tych odcinkach granic wewnętrznych, na których uznaje się to za konieczne i proporcjonalne, zgodnie z kodeksem granicznym Schengen. Dane państwa członkowskie powinny o swojej decyzji powiadomić inne państwa członkowskie, Parlament Europejski i Komisję.
3. Kontrola graniczna powinna być ukierunkowana, oparta na analizie ryzyka i danych wywiadowczych oraz powinna mieć zakres, częstotliwość, lokalizację i czas ograniczone do tego, co jest ściśle niezbędne do zapewnienia odpowiedzi na poważne zagrożenie i do celów ochrony porządku publicznego i bezpieczeństwa wewnętrznego. Państwo członkowskie, które przeprowadza kontrolę na granicach wewnętrznych zgodnie z niniejszą decyzją wykonawczą, dokonuje cotygodniowego przeglądu konieczności, częstotliwości, lokalizacji i czasu kontroli, dostosowuje natężenie kontroli do poziomu danego zagrożenia, w stosownych przypadkach stopniowo ją znosi, a także co miesiąc składa do Komisji stosowne sprawozdanie.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 listopada 2016 r.

W imieniu Rady
P. ŽIGA
Przewodniczący

DECYZJA RADY (WPZiB) 2016/1990**z dnia 14 listopada 2016 r.****zmieniająca wspólne działanie 2008/124/WPZiB w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie* (EULEX KOSOWO)**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 28, art. 42 ust. 4 i art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 4 lutego 2008 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2008/124/WPZiB ⁽¹⁾.
- (2) W dniu 14 czerwca 2016 r. Rada przyjęła decyzję (WPZiB) 2016/947 ⁽²⁾ zmieniającą wspólne działanie 2008/124/WPZiB, którą mandat misji EULEX KOSOWO został przedłużony do dnia 14 czerwca 2018 r., a nowa finansowa kwota odniesienia została przewidziana na realizację jej mandatu w Kosowie do dnia 14 grudnia 2016 r. oraz na wsparcie dla przeniesionych postępowań sądowych do państwa członkowskiego – do dnia 14 czerwca 2017 r.
- (3) Należy zapewnić nową kwotę odniesienia na realizację mandatu misji EULEX KOSOWO do dnia 14 czerwca 2017 r.
- (4) Żaden element niniejszej decyzji nie powinien być postrzegany jako naruszający niezawisłość i autonomię sędziów i prokuratorów.
- (5) Z racji szczególnego charakteru działań misji EULEX KOSOWO wspierających przeniesione postępowania sądowe do państwa członkowskiego zasadne jest, by w niniejszej decyzji określić kwotę przewidzianą na wsparcie dla przeniesionych postępowań sądowych do państwa członkowskiego oraz przewidzieć realizację tej części budżetu w drodze dotacji.
- (6) Zasady dotyczące udziału w procedurach udzielania zamówień na potrzeby misji oraz reguły pochodzenia obowiązujące w przypadku towarów, które ona nabywa, powinny zostać ujednocnione z przepisami dotyczącymi innych cywilnych misji WPBiO.
- (7) Należy odpowiednio zmienić wspólne działanie 2008/124/WPZiB.
- (8) Misja EULEX KOSOWO będzie prowadzona w sytuacji, która może ulec pogorszeniu, co mogłoby przeszkodzić w osiągnięciu celów działań zewnętrznych Unii określonych w art. 21 Traktatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

We wspólnym działaniu 2008/124/WPZiB wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 16 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Finansowa kwota odniesienia przewidziana na pokrycie wydatków EULEX KOSOWO w okresie do dnia 14 października 2010 r. wynosi 265 000 000 EUR.

* Użycie tej nazwy nie ma wpływu na stanowiska w sprawie statusu Kosowa i jest zgodne z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1244 (1999) oraz z opinią Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie Deklaracji niepodległości Kosowa.

⁽¹⁾ Wspólne działanie Rady 2008/124/WPZiB z dnia 4 lutego 2008 r. w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie, EULEX KOSOWO (Dz.U. L 42 z 16.2.2008, s. 92).

⁽²⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2016/947 z dnia 14 czerwca 2016 r. zmieniająca wspólne działanie 2008/124/WPZiB w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie (EULEX KOSOWO) (Dz.U. L 157 z 15.6.2016, s. 26).

Finansowa kwota odniesienia przewidziana na pokrycie wydatków EULEX KOSOWO w okresie od dnia 15 października 2010 r. do dnia 14 grudnia 2011 r. wynosi 165 000 000 EUR.

Finansowa kwota odniesienia przewidziana na pokrycie wydatków EULEX KOSOWO w okresie od dnia 15 grudnia 2011 r. do dnia 14 czerwca 2012 r. wynosi 72 800 000 EUR.

Finansowa kwota odniesienia przewidziana na pokrycie wydatków EULEX KOSOWO w okresie od dnia 15 czerwca 2012 r. do dnia 14 czerwca 2013 r. wynosi 111 000 000 EUR.

Finansowa kwota odniesienia przewidziana na pokrycie wydatków EULEX KOSOWO w okresie od dnia 15 czerwca 2013 r. do dnia 14 czerwca 2014 r. wynosi 110 000 000 EUR.

Finansowa kwota odniesienia przewidziana na pokrycie wydatków EULEX KOSOWO w okresie od dnia 15 czerwca 2014 r. do dnia 14 października 2014 r. wynosi 34 000 000 EUR.

Finansowa kwota odniesienia przewidziana na pokrycie wydatków EULEX KOSOWO w okresie od dnia 15 października 2014 r. do dnia 14 czerwca 2015 r. wynosi 55 820 000 EUR.

Finansowa kwota odniesienia przewidziana na pokrycie wydatków EULEX KOSOWO w okresie od dnia 15 czerwca 2015 r. do dnia 14 czerwca 2016 r. wynosi 77 000 000 EUR.

Finansowa kwota odniesienia przewidziana na pokrycie wydatków EULEX KOSOWO w okresie od dnia 15 czerwca 2016 r. do dnia 14 czerwca 2017 r. wynosi 86 850 000 EUR.

W ramach kwoty, o której mowa w akapicie dziewiątym, na wydatki misji EULEX KOSOWO na realizację jej mandatu w Kosowie przeznaczona jest kwota 34 500 000 EUR od dnia 15 czerwca do dnia 14 grudnia 2016 r. oraz kwota 23 250 000 EUR od dnia 15 grudnia 2016 r. do dnia 14 czerwca 2017 r.; z kwoty 29 100 000 EUR pokrywa się wsparcie dla przeniesionych postępowań sądowych do państwa członkowskiego od dnia 15 czerwca 2016 r. do dnia 14 czerwca 2017 r., jak również, z mocą wsteczną, wydatki wynikające ze wsparcia dla przeniesionych postępowań sądowych od dnia 1 kwietnia 2016 r. Komisja podpisuje umowę o udzielenie dotacji na tę kwotę z sekretarzem, działającym w imieniu sekretariatu odpowiedzialnego za administrowanie przeniesionymi postępowaniami sądowymi. Do umowy o udzielenie dotacji stosuje się przepisy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 (*).

Finansowa kwota odniesienia na kolejne okresy działania misji EULEX KOSOWO jest ustalana przez Radę.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).";

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wszelkimi wydatkami zarządza się zgodnie z przepisami i procedurami mającymi zastosowanie do budżetu ogólnego Unii. Postępowania o udzielenie zamówień publicznych finansowanych z budżetu misji są otwarte dla osób fizycznych i prawnych bez ograniczeń. Ponadto do towarów nabywanych przez misję EULEX KOSOWO nie mają zastosowania reguły pochodzenia.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Z zastrzeżeniem zgody Komisji szef misji może dokonywać uzgodnień technicznych z państwami członkowskimi UE, uczestniczącymi państwami trzecimi i innymi podmiotami międzynarodowymi rozmieszczonymi w Kosowie dotyczących wyposażenia, usług i lokali dla EULEX KOSOWO. Umowy i uzgodnienia zawarte przez ZPUE dla Kosowa na rzecz EULEX KOSOWO w fazie planowania i w fazie przygotowawczej są, w stosownych przypadkach, przejmowane przez EULEX KOSOWO. Mienie należące do ZPUE dla Kosowa jest przekazywane EULEX KOSOWO.”;

2) art. 18 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. WP jest upoważniony do udostępniania Organizacji Narodów Zjednoczonych, NATO/KFOR, innym stronom trzecim związanym z niniejszym wspólnym działaniem oraz Fronteksowi informacji i dokumentów niejawnych UE powstałych do celów EULEX KOSOWO do odpowiedniej dla każdego z tych podmiotów klauzuli tajności oraz zgodnie z decyzją 2013/488/UE. W tym celu dokonuje się uzgodnień technicznych na szczeblu lokalnym.”.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 14 listopada 2016 r.

W imieniu Rady
F. MOGHERINI
Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI (UE) 2016/1991**z dnia 4 lipca 2016 r.****w sprawie środków SA.41614 – 2015/C (ex SA.33584 – 2013/C (ex 2011/NN)) wdrożonych przez
Niderlandy na rzecz zawodowego klubu piłki nożnej FC Den Bosch w 's-Hertogenbosch***(notyfikowana jako dokument nr C(2016) 4089)***(Jedynie tekst w języku niderlandzkim jest autentyczny)****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z art. 108 ust. 2 Traktatu ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

- (1) W 2011 r. Komisja została poinformowana przez obywateli oraz za pomocą informacji prasowych o tym, że Niderlandy zastosowały środek pomocy dla zawodowego klubu piłki nożnej FC Den Bosch w 's-Hertogenbosch. W latach 2010 i 2011 Komisja otrzymała również informacje od obywateli dotyczące środków na rzecz innych zawodowych klubów piłki nożnej w Niderlandach, mianowicie Willem II w Tilburgu, MVV w Maastricht, PSV w Eindhoven oraz NEC w Nijmegen. Na wniosek Komisji w piśmie z dnia 1 września 2011 r. Niderlandy przekazały informacje na temat środków zastosowanych wobec FC Den Bosch.
- (2) Pismem z dnia 6 marca 2013 r. Komisja poinformowała Niderlandy, że podjęła decyzję o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 Traktatu w odniesieniu do środków na rzecz Willem II, NEC, MVV, PSV oraz FC Den Bosch.
- (3) Decyzja Komisji w sprawie wszczęcia postępowania (zwana dalej „decyzją o wszczęciu postępowania”) została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾. Komisja zwróciła się do zainteresowanych stron o składanie uwag dotyczących przedmiotowych środków.
- (4) Niderlandy przedstawiły uwagi w ramach procedury dotyczącej środków na rzecz FC Den Bosch w pismach z dnia 31 maja 2013 r. i 7 listopada 2013 r., a także na spotkaniu zorganizowanym w dniu 13 października 2014 r. Komisja nie otrzymała uwag od innych zainteresowanych stron dotyczących środków na rzecz FC Den Bosch.
- (5) Po podjęciu decyzji o wszczęciu postępowania, w porozumieniu z Niderlandami, dochodzenia w sprawie poszczególnych klubów prowadzone były oddzielnie. Dochodzenie w sprawie FC Den Bosch zarejestrowano jako sprawę nr SA.41614.

2. SZCZEGÓŁOWY OPIS ŚRODKÓW POMOCY**2.1. Beneficjent, cel i budżet**

- (6) Krajowa federacja piłki nożnej Koninklijke Nederlandse Voetbal Bond (zwana dalej „KNVB”) jest organizacją patronacką zawodowych i amatorskich rozgrywek piłkarskich. Zawodowa piłka nożna w Niderlandach jest zorganizowana w systemie dwuszczeblowym. W sezonie 2014/2015 istniało 38 klubów, z których 18 występowało w najwyższej lidze (*eredivisie*), a 20 w lidze niższej (*eerste divisie*).

⁽¹⁾ Decyzja Komisji w sprawie SA.33584 (2013/C) (ex 2011/NN) – Niderlandy – Pomoc dla niektórych holenderskich zawodowych klubów piłki nożnej w latach 2008–2011 – Zaproszenie do zgłaszania uwag zgodnie z art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. C 116 z 23.4.2013, s. 19).

⁽²⁾ Zob. przypis 1.

- (7) FC Den Bosch gra w niższej klasie rozgrywkowej od sezonu 2004/2005, kiedy po raz ostatni występowało w najwyższej lidze holenderskiej. Nigdy nie uczestniczyło w rozgrywkach europejskich. Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Niderlandy FC Den Bosch jest małym przedsiębiorstwem; w sezonie 2011/2012 miało 31 pracowników. Jego obroty i suma bilansowa w obu latach pozostawała na poziomie około 3 mln EUR. W związku z tym jest ono małym przedsiębiorstwem⁽³⁾. Stadion użytkowany przez FC Den Bosch jest własnością gminy 's-Hertogenbosch (zwanej dalej „gminą”), która otrzymuje czynsz za użytkowanie go przez klub.
- (8) W 2010 r. gmina uzyskała informacje, że FC Den Bosch znajduje się w trudnej sytuacji finansowej, zagrażającej utrzymaniu przez niego licencji na udział w zawodowych rozgrywkach piłkarskich, a nawet jego dalszemu istnieniu. Dnia 30 czerwca 2010 r. FC Den Bosch miało ujemny kapitał własny wynoszący minus 4,6 mln EUR; rok później ujemny kapitał własny wynosił 5,4 mln EUR. Jak potwierdziło niezależne biuro rachunkowe, klub odnotowywał również rosnącą stratę (0,168 mln EUR w czerwcu 2009 r., 0,612 mln EUR w czerwcu 2010 r. oraz 0,744 mln EUR w czerwcu 2011 r.), spadające obroty (z 3,736 mln EUR do 2,771 mln EUR w okresie od 2009 do 2011 r.) oraz narastający dług. Jednym z wierzycieli klubu była gmina, która miała należność podporządkowaną w wysokości 1,65 mln EUR.
- (9) Jesienią 2010 r. kibice, przedsiębiorstwa i sponsorzy podjęli inicjatywę, aby uniknąć bankructwa FC Den Bosch. Ta inicjatywa doprowadziła do planu restrukturyzacji w celu poprawy sytuacji finansowej FC Den Bosch oraz przekształcenia go w rentowny zawodowy klub piłki nożnej z nową strukturą prawną, będący własnością jego kibiców. W czerwcu 2011 r. gmina i inni wierzyciele klubu uzgodnili wspólną inicjatywę polegającą na zamianie ich pożyczek na udziały w klubie. W ramach restrukturyzacji FC Den Bosch, mający dotychczas status prawny stowarzyszenia (*Vereniging*), został w dniu 30 czerwca 2011 r. przekształcony w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością (*naamloze vennootschap*) FC Den Bosch N.V.
- (10) Uzgodniono, że roszczenie gminy zostanie przekształcone w akcje w spółce wynoszące 60 % udziałów nowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością FC Den Bosch N.V. Pozostałe 40 % udziałów w klubie miało zostać zakupione przez innych dużych wierzycieli klubu, którzy dokonali zamiany zadłużenia na kapitał, ale przy niższym stosunku długu do akcji niż w przypadku gminy. Mniejsi wierzyciele umorzyli część swoich roszczeń. Po zawarciu tej umowy między wierzycielami gmina przeniosła swoje prawa do kapitału wynikające z jej pożyczki w wysokości 1,65 mln EUR za 1 EUR do fundacji *Stichting Met Heel Mijn Hart*. Fundacja została utworzona przez kluby kibica i indywidualnych kibiców FC Den Bosch i nie prowadzi żadnej działalności komercyjnej.
- (11) Gmina zgodziła się również wpłacić FC Den Bosch kwotę 1,4 mln EUR za zwolnienie centrum treningowego⁽⁴⁾, które znajdowało się na gruncie będącym własnością gminy.

2.2. Powody wszczęcia postępowania

- (12) W decyzji o wszczęciu postępowania, w odniesieniu do środków na rzecz FC Den Bosch, Komisja doszła do wstępnego wniosku, że gmina za pomocą środków państwa zapewniła FC Den Bosch selektywną korzyść, a zatem udzieliła klubowi piłki nożnej pomocy.
- (13) W odniesieniu do decyzji o sprzedaży praw o wartości 1,65 mln EUR zorganizowanym kibicom za 1 EUR, Komisja stwierdziła, że Niderlandy nie były w stanie uzasadnić, że gmina działała w taki sam sposób, jak w analogicznej sytuacji postąpiłby inwestor prywatny. Komisja zauważyła, że inni duzi wierzyciele przekształcili swoje roszczenia w udziały w nowej strukturze prawnej, podczas gdy gmina sprzedała swoje prawa za bezcen. W odniesieniu do zakupu centrum treningowego i młodzieżowego za 1,4 mln EUR Komisja zauważyła, że ta cena została oszacowana przez niezależnego eksperta jako wartość zastąpienia centrum. Komisja wyraziła wątpliwości, czy wartość zastąpienia budynków odpowiada ich cenie rynkowej.
- (14) Komisja uznała również, że środki pomocy dla zawodowych klubów piłki nożnej mogą zakłócić konkurencję oraz mieć wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu.

⁽³⁾ Art. 2 ust. 2 załącznika do zalecenia Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczącego definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw (Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36) (małe przedsiębiorstwo definiuje się jako przedsiębiorstwo zatrudniające mniej niż 50 pracowników i którego roczny obrót nie przekracza 10 mln EUR).

⁽⁴⁾ Znajdujące się przy Jan Sluyterstraat w 's-Hertogenbosch.

- (15) W odniesieniu do zgodności z prawem ewentualnej pomocy udzielonej FC Den Bosch w decyzji o wszczęciu postępowania Komisja odnotowała, że w chwili przyznania pomocy klub piłki nożnej miał poważne trudności finansowe. Aby dokonać oceny zgodności pomocy z Wytycznymi wspólnotowymi dotyczącymi pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw ⁽⁵⁾ (zwanymi dalej „wytycznymi”), Komisja zwróciła się o informacje na temat zgodności ze wszystkimi wymogami określonymi w wytycznych.
- (16) Komisja zwłaszcza nie była w stanie zweryfikować, czy przestrzegane były warunki określone w pkt 34–37 wytycznych dotyczących charakteru i realizacji planu restrukturyzacji. Konieczne było ponadto wykazanie, że pomoc była ograniczona do niezbędnego minimum, że sam beneficjent wpłacił odpowiedni wkład własny na restrukturyzację oraz że przestrzegana będzie zasada „pierwszego i ostatniego razu”.

3. UWAGI NIDERLANDÓW

3.1. Występowanie pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu

- (17) Niderlandy nie zgadzają się ze wstępnym stwierdzeniem Komisji, że środek w odniesieniu do FC Den Bosch stanowi pomoc państwa. Zdaniem władz niderlandzkich w 2011 r. gmina, będąc właścicielem należności podporządkowanej przedsiębiorstwa znajdującego się na skraju upadłości i umarzając swoje roszczenie, działała zgodnie z testem wierzyciela prywatnego.
- (18) Według Niderlandów, w przypadku upadłości FC Den Bosch gmina najprawdopodobniej nie odzyskałaby nic ze swojej należności podporządkowanej. W swoim piśmie z dnia 7 listopada 2013 r. Niderlandy przywołały decyzję Komisji dotyczącą belgijskiego przedsiębiorstwa Sonaca ⁽⁶⁾, w której stwierdzono, że zamiana pożyczki publicznej na kapitał nie stanowi pomocy państwa. Gdyby w czerwcu 2011 r. FC Den Bosch nie było w stanie naprawić swojej sytuacji finansowej, zgodnie z przepisami KNVB utraciłoby licencję na uczestnictwo w zawodowych rozgrywkach piłki nożnej. W odniesieniu do zakupu centrum treningowego Niderlandy twierdzą, że ten zakup odbył się po wartości określonej przez niezależnego eksperta, obejmującej również koszt zastąpienia dla FC Den Bosch. Niderlandy twierdzą, że działały zgodnie z komunikatem Komisji w sprawie sprzedaży gruntów ⁽⁷⁾ (zwanym dalej „komunikatem w sprawie sprzedaży gruntów”).
- (19) Alternatywnie władze niderlandzkie argumentują, że nawet gdyby uznać, że środki zapewniły FC Den Bosch selektywną korzyść, nie zakłóciły one konkurencji lub nie miały wpływu na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Władze niderlandzkie zwracają uwagę na słabą pozycję FC Den Bosch w krajowych zawodowych rozgrywkach piłki nożnej, co sprawia, że jego udział w rozgrywkach na szczeblu europejskim jest wysoce nieprawdopodobny. Uważają one również, że Komisja nie wykazała, że pomoc udzielona FC Den Bosch mogłaby zakłócić konkurencję lub wyrzucić wpływ na wymianę handlową na którymkolwiek z rynków, o których mowa w decyzji o wszczęciu postępowania.
- (20) Jako argument pomocniczy władze niderlandzkie podniosły, że gdyby środki miały zostać uznane za pomoc państwa, to byłyby zgodne z wytycznymi, a zatem z rynkiem wewnętrznym.
- (21) W 2010 r. FC Den Bosch znajdował się w trudnej sytuacji finansowej. W 2011 r. miał ujemny kapitał własny, z długami wynoszącymi 5,97 mln EUR i 7 mln EUR oraz obrotami wynoszącymi około 3 mln EUR. Wierzycieli i długi klubu przedstawiono w tabeli 1.

Tabela 1

Wierzyciele i długi FC Den Bosch

Wierzyciele	Kwoty pożyczek
Gmina (saldo pożyczki udzielonej w 2000 r.)	1,65 mln EUR
[...] (*)	1,092 mln EUR

⁽⁵⁾ Komunikat Komisji – Wytyczne wspólnotowe dotyczące pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw (Dz.U. C 244 z 1.10.2004, s. 2); stosowanie tych wytycznych zostało przedłużone komunikatem Komisji dotyczącym przedłużenia okresu ważności Wytycznych wspólnotowych dotyczących pomocy państwa w celu ratowania i restrukturyzacji zagrożonych przedsiębiorstw z dnia 1 października 2004 r. (Dz.U. C 296 z 2.10.2012, s. 3).

⁽⁶⁾ Sprawa SA.35131 (2013/N).

⁽⁷⁾ Komunikat Komisji w sprawie elementów pomocy państwa w sprzedaży gruntów przez władze publiczne (Dz.U. C 209 z 10.7.1997, s. 3).

(*) Informacje poufne.

Wierzyciele	Kwoty pożyczek
[...]	1,865 mln EUR
[...]	0,73 mln EUR
[...]	0,235 mln EUR
Wierzyciel prywatny	0,3 mln EUR
[...]	0,1 mln EUR

- (22) KNVB wskazał, że klub utraciłby swoją licencję na uczestnictwo w zawodowych rozgrywkach piłki nożnej, gdyby do dnia 30 czerwca 2011 r. jego kapitał własny nadal był ujemny. Oznaczałoby to relegację klubu do statusu amatorskiego.
- (23) Z tego względu w czerwcu 2011 r. FC Den Bosch i KNVB opracowały plan restrukturyzacji. Zgodnie z planem klub przekształcono w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością (NV). (Niezabezpieczone) należności różnych dużych wierzycieli przekształcono w udziały w klubie, w sposób przedstawiony w tabeli 2.

Tabela 2

Stosunek zamiany zadłużenia na kapitał własny

Wierzyciel	Pożyczka	Akcje/udział procentowy	EUR/akcję
Gmina/Fundacja <i>Stichting Met Heel Mijn Hart</i>	1,65 mln EUR	61 900/54,3	26,7
[...]	1,092 mln EUR	20 492/18	53,3
[...]	1,865 mln EUR	27 925/24,5 W tym 11 000 akcji uprzywilejowanych.	66,8
[...]	0,73 mln EUR	3 583/3,1	203,7

- (24) Pozostałe 0,1 % akcji zostało rozdzielone między starszych rangą członków klubu piłki nożnej. Pokazuje to, że gmina wynegocjowała uzyskanie 54 % udziałów w klubie w zamian za wiarytelności stanowiące 38 % długów klubu.
- (25) Co więcej, pożyczka komercyjna w wysokości 100 000 EUR została wsparta gwarancją udzieloną przez stronę trzecią; inne podmioty prywatne dostarczyły nowy kapitał w wysokości 300 000 EUR. Pożyczka krótkoterminowa w wysokości 250 000 EUR została przekształcona w pożyczkę długoterminową. Zadłużenie wobec zarządzającej stadionem miejskim spółki BIM z tytułu wynajmu stadionu jest zabezpieczone przez prawo BIM do przejęcia dochodów z tytułu praw do transmisji telewizyjnych.
- (26) Gmina uważała swoją pożyczkę w wysokości 1,65 mln EUR za niemożliwą do odzyskania. Już w budżecie gminy na 2010 r. pożyczka została zaznaczona jako niemożliwa do odzyskania, ponieważ FC Den Bosch nie dokonywało już jej spłaty. W czerwcu 2011 r. gmina zwróciła się do spółki księgowej Ernst & Young, która już w lutym i marcu 2011 r. przeprowadziła analizę sytuacji finansowej FC Den Bosch, o ocenę możliwości odzyskania pożyczki udzielonej FC Den Bosch. Stwierdziła ona, że nie można w uzasadniony sposób oczekiwać spłaty pożyczki lub odsetek w najbliższych latach, nawet gdyby klub został poddany restrukturyzacji poprzez umorzenie jego zadłużenia długoterminowego przez jego większych wierzycieli. To stwierdzenie jest również logiczne, jeżeli weźmie się pod uwagę, że klub nie posiada nieruchomości lub maszyn, które mogłyby zostać sprzedane lub upłynnione w celu spłaty zadłużenia.

- (27) W kontekście umowy między wierzycielami gmina podjęła decyzję o przeniesieniu swoich praw do 54 % udziałów do fundacji „Met Heel Mijn Hart” za cenę 1 EUR. W ten sposób fundacja stała się akcjonariuszem klubu w miejsce gminy, która nie wyraziła zainteresowania zaangażowaniem w zarządzanie klubem – w sposób analogiczny do innych dużych wierzycieli oraz uzgodniony z nimi i gminą w umowie restrukturyzacyjnej. Na podstawie tych udziałów fundacja sprzeda certyfikaty w cenie jednostkowej 100 EUR.
- (28) W porównaniu z innymi wierzycielami, szczególnie, ważniejszy interes gminy, polegający na uniknięciu likwidacji klubu lub jego relegacji do statusu amatorskiego, związany był z ewentualną utratą, przynajmniej na jakiś czas, głównego użytkownika i najemcy jej stadionu. Z tego względu w ekonomicznym interesie gminy było umożliwienie klubowi dalszego udziału w zawodowych rozgrywkach piłki nożnej.
- (29) W odniesieniu do gruntu pod centrum treningowym o wielkości 36 000 m² informacje przesłane przez Niderlandy wskazują, że grunt był już własnością gminy. Był on wykorzystywany przez FC Den Bosch, który na własny koszt wybudował w 2000 r. centrum sportowe z budynkami i boiskami oraz dokonał jego modyfikacji w roku 2006 i 2007. Między gminą a FC Den Bosch nie zawarto umowy dzierżawy długoterminowej (*erfpacht*)⁽⁸⁾. Gmina mogła zrealizować budowę domów i mieszkań na tej działce. Z tego względu w każdym przypadku miała interes w tym, by klub zwolnił działkę i wykorzystała szansę, jaka powstała dzięki potrzebom klubu w zakresie płynności. Z tego względu miała zamiar zrekompensować klubowi zwolnienie nieruchomości, jak w przypadku bezspornego wywłaszczenia budynków, i na potrzeby tej sprawy zwróciła się o wycenę budynków i instalacji na działce na podstawie niderlandzkich przepisów wywłaszczeniowych.
- (30) Cena zakupu została określona poprzez wycenę centrum sportowego przez niezależnego, licencjonowanego eksperta ds. wyceny gruntów. Wycenę oparto na dostosowanej wartości zastąpienia, określonej jako kwota niezbędna do uzyskania obiektów o tej samej wartości pod względem rodzaju, jakości, stanu i wieku. Ta kwota nie stanowi zatem jedynie wartości centrum sportowego w jego obecnym rozmiarze. Jest dostosowana z uwagi na jego stan techniczny i wiek. Taka wycena stanowi wymóg art. 40b ust. 3 niderlandzkiej ustawy wywłaszczeniowej (*Ontheigeningswet*) w przypadku umownego wywłaszczenia, które miało miejsce w niniejszej sytuacji w opinii władz niderlandzkich. Z tego względu Niderlandy uznają, że Komisja niesłusznie stwierdziła, iż sprawozdanie z wyceny odnosiło się wyłącznie do wartości zastąpienia jako podstawy wyceny. W niderlandzkiej praktyce dokonywania wyceny obiekty niekonwencjonalne, na przykład kościoły, pomniki lub centra sportowe, są wyceniane na podstawie dostosowanej wartości zastąpienia, określonej jako cena, jaką niezależny nabywca byłby skłonny zapłacić w przypadku wywłaszczenia lub przeniesienia rzeczywistego właściciela.
- (31) W odniesieniu do poczynionej przez Komisję uwagi, że wartość określona w drodze wyceny była wyższa niż wartość księgowa w księgach FC Den Bosch, władze niderlandzkie stwierdziły, że wartość księgowa działki lub budynków zwykle nie odzwierciedla jej faktycznej wartości rynkowej. Wpływ na nią mają różne inne czynniki niż jej wartość w transakcji komercyjnej, jak na przykład historyczna cena nabycia lub deprecjacja.
- (32) Klub prowadził swoje treningi w innym miejscu, na stadionie i w innych centrach treningowych piłki nożnej w mieście, które nadal dysponowały wolnym miejscem. Władze niderlandzkie twierdzą, że cena centrum treningowego została określona bez brania pod uwagę ewentualnych potrzeb finansowych FC Den Bosch. Klub przeznaczył część kwoty otrzymanej z tytułu zwolnienia jego centrum treningowego na dostosowanie alternatywnego centrum treningowego. Ten dochód wykorzystano również na spłatę zadłużenia wobec BIM z tytułu wynajmu stadionu.

3.2. Zgodność pomocy państwa na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu

- (33) Alternatywnie Niderlandy stwierdziły, że nawet jeśli środek stanowiłby pomoc, byłby zgodny z rynkiem wewnętrznym. W odniesieniu do restrukturyzacji FC Den Bosch Niderlandy opisały sytuację finansową klubu w sposób wskazany w motywie 8.
- (34) Każdy holenderski zawodowy klub piłki nożnej musi posiadać licencję wydawaną przez KNVB, którą otrzymuje wyłącznie po spełnieniu różnych obowiązków. Jeden z obowiązków wskazanych w systemie odnosi się do dobrej sytuacji finansowej klubu. Jeżeli jest ona niedostateczna, KNVB może odebrać licencję. Jeżeli założony zostałby klub będący jego następcą, nie byłby on bezpośrednio przyjęty do zawodowej ligi piłki nożnej, tylko musiałby on rozpocząć rozgrywki w drugiej lidze amatorskiej. W swojej trudnej sytuacji FC Den Bosch było zagrożone utratą swojej licencji na udział w rozgrywkach zawodowych.

⁽⁸⁾ Na mocy art. 5:85 niderlandzkiego Kodeksu cywilnego, *erfpacht* (dzierżawa długoterminowa) to ograniczone prawo własności, dające jego właścicielowi, „dzierżawcy”, prawo do posiadania i użytkowania cudzej nieruchomości.

- (35) Władze niderlandzkie wskazały, że z uwagi na te trudności decyzja gminy o umorzeniu pożyczki oraz wypłacie FC Den Bosch rekompensaty za zwolnienie użytkowanego przezeń centrum treningowego były podporządkowane wielu warunkom określonym w planie restrukturyzacji uzgodnionym między gminą, innymi wierzycielami i FC Den Bosch.
- (36) Plan restrukturyzacji obejmował nową strukturę prawną FC Den Bosch. Klub został przekształcony w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością (naamloze vennootschap (NV)), wraz z ograniczeniem liczby pracowników i piłkarzy. Przewidziano w nim, że liczba piłkarzy kontraktowych zostanie zmniejszona do minimalnej liczby wymaganej przez KNVB, wynoszącej 16. FC Den Bosch nie będzie dokonywał zakupu piłkarzy na rynku transferowym, lecz będzie zatrudniał jedynie piłkarzy będących wolnymi agentami. Wiązało się to ze zmniejszeniem kosztów personelu i piłkarzy o 17 %.
- (37) Jak wskazano w motywie 22, wierzyciele FC Den Bosch umorzyli swoje należności w łącznej kwocie 5,337 mln EUR w zamian za kapitał własny. Ponadto gmina wypłaciła klubowi rekompensatę w kwocie 1,4 mln EUR za zwolnienie użytkowanego dotychczas centrum treningowego. Dzięki tym środkom ujemny kapitał własny klubu wzrósł do umiarkowanie dodatniego kapitału własnego w wysokości 0,63 mln EUR, co umożliwiło przekształcenie w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością.
- (38) Plan opracowano w sposób umożliwiający osiągnięcie stabilnej sytuacji finansowej w terminie trzech lat. Przewidywał on zmniejszające się straty w roku obrotowym 2011/2012 i 2012/2013 oraz niewielki zysk w wysokości 0,1 mln EUR w roku obrotowym 2013/2014. To nie pozwoliłoby FC Den Bosch na zakup piłkarzy na rynku transferowym. W rzeczywistości FC Den Bosch był w stanie zrealizować umiarkowany zysk w roku obrotowym 2011/2012 w wysokości 0,103 mln EUR, również z uwagi na lepsze od przewidywań umowy sponsorskie.

4. OCENA ŚRODKÓW

4.1. Występowanie pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu

- (39) Zgodnie z art. 107 ust. 1 Traktatu pomoc państwa to pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi. Warunki określone w art. 107 ust. 1 Traktatu mają charakter kumulatywny i z tego względu wszystkie warunki muszą być spełnione, by środek został uznany za pomoc państwa.
- (40) Na podstawie decyzji o wszczęciu postępowania Komisja przeprowadzi ocenę decyzji gminy z dnia 21 czerwca 2011 r. o umorzeniu należności podporządkowanej FC Den Bosch w kwocie 1,65 mln EUR oraz wypłacie FC Den Bosch rekompensaty w kwocie 1,4 mln EUR za zwolnienie jego centrum treningowego. Komisja zauważyła, że oba działania zaprezentowano wspólnie i dotyczące ich decyzje podjęto na jednej sesji rady gminy, a także że są one ściśle ze sobą powiązane w zakresie ich celu i ówczesnej sytuacji FC Den Bosch.
- (41) Z tego względu należy przeprowadzić łączną ocenę obu tych środków⁽⁹⁾. W przedmiotowej sprawie, na podstawie poniższej oceny oczywiste jest jednak, że oba środki stanowią pomoc państwa przy ich ocenie indywidualnej. To automatycznie oznacza, że środki stanowią również pomoc państwa, kiedy dokonuje się ich wspólnej oceny jako jednego środka.

4.1.1. Wykorzystanie zasobów państwowych

- (42) Decyzję w sprawie obu środków podjęła gmina i powodują one skutki finansowe dla tej gminy w kwocie 3,1 mln EUR. Wiąza się zatem z wykorzystaniem zasobów państwowych i istnieje możliwość przypisania środków państwu. Przeniesienie zasobów państwa może przybierać różne formy, na przykład dotacji bezpośrednich, pożyczek, gwarancji, bezpośrednich inwestycji w kapitał przedsiębiorstw i świadczeń rzeczowych. Umorzenie roszczeń państwa również stanowi przekazanie zasobów państwowych.

4.1.2. Selektywna korzyść dla FC Den Bosch

- (43) Korzyść występuje w każdym przypadku, gdy sytuacja finansowa przedsiębiorstwa ulega poprawie na skutek interwencji państwa. Aby dokonać oceny tej okoliczności, należy porównać sytuację finansową przedsiębiorstwa po zastosowaniu środka z jego sytuacją finansową w przypadku, gdyby środka nie zastosowano. Trudna sytuacja finansowa FC Den Bosch bezsprzecznie uległa znacznej poprawie po zastosowaniu badanych środków.

⁽⁹⁾ Wyrok z dnia 15 września 1998 r. w sprawie T-11/95 BP Chemicals przeciwko Komisji EU:T:1998:199, pkt 170 i kolejne; wyrok z dnia 19 marca 2013 r. w sprawach C-399/10 P oraz C-401/10 P Bouygues i Bouygues Télécom przeciwko Komisji i innym EU:C:2013:175, pkt 103–104; oraz wyrok z dnia 15 stycznia 2015 r. w sprawie T-1/12 Francja przeciwko Komisji, EU:T:2015:17, pkt 37.

- (44) W rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu korzyść to korzyść gospodarcza, której przedsiębiorstwo nie uzyskałoby w normalnych warunkach rynkowych⁽¹⁰⁾, tzn. w razie braku interwencji państwa, która nie wynika z zasad komercyjnych.
- (45) Niderlandy utrzymują, że poprawa sytuacji finansowej FC Den Bosch jest rezultatem transakcji finansowych zgodnych z zasadami rynkowymi i z tego względu legalnymi. Zdaniem władz niderlandzkich gmina działała zgodnie z *testem prywatnego inwestora* (zwanym dalej „MEIP”).

4.1.2.1. Umorzenie należności podporządkowanej

- (46) Jak opisano powyżej, decyzja o umorzeniu należności podporządkowanej w kwocie 1,65 mln EUR obejmuje zamianę długu na kapitał własny, a następnie przeniesienie wynikającego z tego prawa do kapitału własnego w zamian za 1 EUR.
- (47) Z tego względu w pierwszej kolejności należy stwierdzić, czy inwestor prywatny dokonałby zamiany długu na kapitał w taki sam sposób, jak uczyniła to gmina. W przypadku przedsiębiorstwa, które spełnia warunki ogłoszenia upadłości, wierzyciel prywatny ma dwie możliwości. Może przejść do likwidacji przedsiębiorstwa, dążąc do odzyskania przynajmniej części swojej pożyczki, lub może przekształcić pożyczkę w kapitał, umożliwiając przedsiębiorstwu dalszą działalność, mając perspektywę odzyskania przez rentowności, aby udziały zyskały na wartości. Gdyby wierzyciel prywatny działał w sposób analogiczny do gminy w odniesieniu do znacznej części zadłużenia FC Den Bosch, możliwe byłoby założenie, że zachowanie gminy jest zgodne z MEIP.
- (48) Spełnienie MEIP można stwierdzić, jeżeli transakcja jest przeprowadzona na jednakowych warunkach (a zatem przy tym samym poziomie ryzyka i zysków) i w tym samym czasie przez władze publiczne i podmioty prywatne, które znajdują się w porównywalnej sytuacji (transakcja na zasadzie równorzędności). W takim przypadku można zwykle wyciągnąć wniosek, że taka transakcja jest zgodna z warunkami rynkowymi⁽¹¹⁾. Istotne jest również to, czy interwencja podmiotu prywatnego ma faktyczne znaczenie ekonomiczne, a nie ma charakteru wyłącznie symbolicznego lub marginalnego⁽¹²⁾, oraz czy pozycja wyjściowa zaangażowanych jednostek publicznych i podmiotów prywatnych w odniesieniu do transakcji jest porównywalna. Z drugiej strony, jeżeli władze publiczne i podmioty prywatne, które są w porównywalnej sytuacji, biorą udział w tej samej transakcji w tym samym czasie, ale na różnicowanych warunkach, zwykle wskazuje to, że interwencja organu publicznego nie jest zgodna z warunkami rynkowymi.
- (49) W rozpatrywanej sprawie wyjściowa pozycja zaangażowanych jednostek publicznych i podmiotów prywatnych była porównywalna w odniesieniu do transakcji. Wszyscy wierzyciele uczestniczący w transakcji udzielili niezabezpieczonych i niemożliwych do odzyskania pożyczek. Udział sektora prywatnego również był znaczny. Jednakże, jak już wskazano, inne podmioty nie są zwykłymi podmiotami rynkowymi; wydaje się, że wszystkie z nich są w ten czy inny sposób powiązane z klubem. Z tego względu nie można założyć, że kierowały się chęcią osiągnięcia zysku; na przykład kibice nie są racjonalnymi podmiotami rynkowymi dążącymi do osiągnięcia zysku.
- (50) Wyraźnie widać również, że transakcja odbyła się w zróżnicowanych warunkach. W porównaniu do innych wierzycieli gmina zwróciła się o więcej w zamian za umorzenie swojej należności. Jak pokazano w tabeli 2, otrzymując jeden udział w przeliczeniu na 26,7 EUR uzyskała stosunkowo więcej udziałów niż jakkolwiek inny wierzyciel komercyjny lub niekierujący się chęcią zysku. Co więcej, restrukturyzacja długu pozwoliła FC Den Bosch spłacić zaległości w czynszu za wynajem stadionu wobec zarządzającej stadionem spółki BIM, będącej własnością gminy. Z drugiej strony wierzyciel [...] otrzymał udziały uprzywilejowane, które mogą zapewnić mu pierwszeństwo w uzyskaniu w przyszłości ewentualnej dywidendy. Oznacza to, że nie można wykluczyć, iż przynajmniej jeden podmiot prywatny uzyskał lepsze warunki niż gmina. Dowody nie pozwalają na wyciągnięcie wniosku, że przy uzgadnianiu zamiany gmina działała na równoważnych zasadach w porównaniu z podmiotami rynkowymi.
- (51) Małe jest również prawdopodobieństwo, by inwestor prywatny zgodził się na sprzedaż swojej niemożliwej do odzyskania pożyczki zamienionej na kapitał za cenę 1 EUR na rzecz fundacji, która planuje sprzedaż certyfikatów do tych udziałów w cenie 100 EUR za udział. Pozbywając się udziałów gmina pozbawiła się

⁽¹⁰⁾ Wyrok z dnia 11 lipca 1996 r. w sprawie C-39/94 SFEI i inni, ECLI:EU:C:1996:285, pkt 60; wyrok z dnia 29 kwietnia 1999 r. w sprawie C-342/96 Hiszpania przeciwko Komisji, ECLI:EU:C:1999:210, pkt 41.

⁽¹¹⁾ Zob. w tym kontekście wyrok z dnia 12 grudnia 2000 r. w sprawie T-296/97 Alitalia przeciwko Komisji, ECLI:EU:T:2000:289, pkt 81.

⁽¹²⁾ Na przykład w sprawie Citynet Amsterdam, Komisja uznała, że dwa podmioty prywatne dokonujące jednej trzeciej łącznych inwestycji kapitałowych w przedsiębiorstwo (biorąc pod uwagę również ogólną strukturę udziałowców i fakt, że ich udziały są wystarczające do stworzenia mniejszości blokującej wobec wszelkich decyzji strategicznych przedsiębiorstwa) można uznać za mające znaczenie ekonomiczne (zob. decyzja Komisji 2008/729/WE z dnia 11 grudnia 2007 r. w sprawie pomocy państwa C 53/06 (ex N 262/05, ex CP 127/04) dla Amsterdam Glass Fibre Network na inwestycję gminy Amsterdam w budowę światłowodowej sieci dostępowej FTTH (Dz.U. L 247 z 16.9.2008, s. 27) motywy 96–100).

zarazem jedyne go komercyjnego uzasadnienia operacji zamiany długu na kapitał, którym jest (choć nikiła) nadzieja lub oczekiwanie na wzrost wartości udziałów. Dało to podmiotowi trzeciemu możliwość zgromadzenia funduszy poprzez sprzedaż certyfikatów akcyjnych zamiast samodzielnego podjęcia takiego kroku lub przynajmniej domagania się udziału w przychodach ze sprzedaży⁽¹³⁾. W takim przypadku państwo zachowuje swoje udziały i może w rozsądny sposób oczekiwać zysków w przyszłości.

- (52) Zatem umorzenia należności podporządkowanej nie można przyrównać do zachowania racjonalnego podmiotu rynkowego i stanowiło ono korzyść dla FC Den Bosch, której nie mógł on uzyskać w warunkach rynkowych.

4.1.2.2. Zakup centrum treningowego

- (53) W odniesieniu do centrum treningowego władze niderlandzkie podnoszą, że rekompensata w wysokości 1,4 mln EUR została obliczona zgodnie z komunikatem w sprawie sprzedaży gruntów oraz decyzją Komisji dotyczącą rekompensaty kosztu zastąpienia, i z tego względu nie stanowiła ona korzyści dla FC Den Bosch. Zgodnie z tym komunikatem sprzedaż gruntów i budynków przez władze publiczne nie stanowi pomocy, o ile, po pierwsze, władze publiczne przyjmą najwyższą lub jedyną ofertę złożoną w wyniku nieograniczonej procedury składania ofert oraz, po drugie, w przypadku braku takiej procedury cena sprzedaży zostanie ustalona w wysokości odpowiadającej co najmniej wartości określonej przez niezależnego eksperta ds. wyceny.
- (54) Wytyczne zawarte w komunikacie w sprawie sprzedaży gruntów, zgodnie z deklaracją we wstępie do niego, dotyczą wyłącznie „sprzedaży gruntów i budynków będących własnością publiczną. Nie dotyczą one publicznego nabywania gruntów i budynków czy najmu lub dzierżawy gruntów i budynków przez władze publiczne. Takie transakcje mogą również zawierać element pomocy państwa.”
- (55) W każdym razie mechanizmy wskazane w komunikacie w sprawie sprzedaży gruntów są jedynie narzędziami umożliwiającymi stwierdzenie, czy państwo działało jak inwestor prywatny, a zatem stanowią jedynie konkretne przykłady stosowania testu prywatnego inwestora do transakcji dotyczących gruntów, zawieranych między podmiotami publicznymi i prywatnymi⁽¹⁴⁾. Z tego względu nie ma znaczenia, czy ocenę dotyczącą wyceny i zakupu gruntu przeprowadza się na podstawie komunikatu w sprawie sprzedaży gruntów, czy też bez odwoływania się do niego.
- (56) W przypadku centrum sportowego zwolnionego przez FC Den Bosch przeprowadzona przez niezależnego eksperta wycena gruntu opierała się na dostosowanej wartości zastąpienia. Zgodnie z wyjaśnieniami przedstawionymi przez Niderlandy jest to wartość, jaką państwo musiałyby zapłacić w przypadku przeniesienia własności, na podstawie przepisów prawa dotyczących wyceny nieruchomości podlegającej bezsprzecznemu wywłaszczeniu. Ten argument nie jest przekonujący. Budynki i instalacje w centrum, wybudowane przez FC Den Bosch, były już własnością gminy. FC Den Bosch użytkowało je bez umowy dzierżawy długoterminowej. Z tego względu nie należało przeprowadzać wyceny na podstawie scenariusza, w którym FC Den Bosch byłoby właścicielem budynków. Co więcej, dostosowana wartość zastąpienia może znacznie odbiegać od rynkowej wartości majątku.
- (57) Nie wydaje się również, by w chwili przeprowadzania transakcji gmina miała konkretne plany wobec przedmiotowego gruntu. W wyraźny sposób transakcja była elementem działań restrukturyzacyjnych, na które zdecydowała się gmina, a jej oczywistym nadrzędnym celem było zapewnienie płynności FC Den Bosch. Mało prawdopodobne, by gmina podjęła takie działanie w tym okresie, nie kierując się tym celem. Można również twierdzić, że wraz ze zniknięciem klubu piłki nożnej w przypadku jego bankructwa centrum sportowe zostałoby zwolnione bez jakiegokolwiek rekompensaty.
- (58) Z tego względu wątpliwe jest, by inny podmiot rynkowy był w stanie przekonać gminę do wydania 1,4 mln EUR w celu zwolnienia nieruchomości, wobec której ten podmiot nie miałby nawet umowy dzierżawy długoterminowej. W każdym przypadku ta kwota byłaby niższa.

4.1.2.3. Wniosek dotyczący istnienia selektywnej korzyści

- (59) Z powyższych względów środki przyniosły selektywną korzyść FC Den Bosch w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu.

⁽¹³⁾ Z tego względu umorzenia przez gminę jej należności nie można porównać z decyzją Komisji dotyczącą belgijskiego przedsiębiorstwa Sonaca w sprawie SA.35131 (2013/N).

⁽¹⁴⁾ Zgodnie z tym testem nie dochodzi do udzielenia pomocy państwa, jeżeli w analogicznych okolicznościach inwestor prywatny, działający w normalnych warunkach rynkowych w gospodarce rynkowej, mógłby być skłonny do udzielenia przedmiotowych środków beneficjentowi.

4.1.3. Wpływ na wymianę handlową i na konkurencję

- (60) Władze niderlandzkie zakwestionowały wpływ ewentualnej pomocy na rynek wewnętrzny dla klubów, które nie uczestniczą w rozgrywkach piłkarskich na szczeblu europejskim. Jednakże zawodowe kluby piłki nożnej uznaje się za przedsiębiorstwa i podlegają one kontroli w zakresie pomocy państwa. Piłka nożna oferuje pracę za wynagrodzeniem i świadczy usługi za wynagrodzeniem; wykształciła wysoki poziom profesjonalizmu i w ten sposób zwiększyła swoje wpływy gospodarcze ⁽¹⁵⁾.
- (61) Chociaż FC Den Bosch nie uczestniczy w rozgrywkach piłki nożnej o wymiarze międzynarodowym, jako zawodowy klub piłki nożnej prowadzi działania gospodarcze na kilku innych rynkach, na przykład na rynku transferowym dla piłkarzy zawodowych, reklamie, sponsoringu, sprzedaży artykułów promocyjnych czy relacjach w mediach. Pomoc udzielana zawodowym klubom piłki nożnej wzmacnia ich pozycję na każdym z tych rynków, z których większość obejmuje kilka państw członkowskich. Z tego względu, jeżeli zasoby państwowe są wykorzystywane do zapewnienia selektywnej korzyści dla zawodowego klubu piłki nożnej, bez względu na rozgrywkę, w których bierze udział, taka pomoc potencjalnie może zakłócić konkurencję i mieć wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu ⁽¹⁶⁾.

4.2. Ocena na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu

- (62) Obowiązkiem Komisji jest ocena, czy środek pomocy na rzecz FC Den Bosch można uznać za zgodny z rynkiem wewnętrznym. Wobec przedmiotowego środka pomocy nie ma zastosowania żadne z odstępstw, o których mowa w art. 107 ust. 2 Traktatu. W odniesieniu do odstępstw przewidzianych w art. 107 ust. 3 Traktatu Komisja zauważa, że żaden region Niderlandów nie jest objęty odstępstwem na mocy art. 107 ust. 3 lit. a) Traktatu. Przedmiotowy środek pomocy nie wspiera realizacji ważnego projektu stanowiącego przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania ani nie ma na celu zaradzenia poważnym zaburzeniom w gospodarce niderlandzkiej w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. b) Traktatu. Nie można również powiedzieć, że środek pomocy wspiera kulturę lub zachowanie dziedzictwa kulturowego w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. d) Traktatu.

4.2.1. Właściwe wytyczne

- (63) W odniesieniu do odstępstwa na mocy art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu na rzecz pomocy przeznaczonej na ułatwienie rozwoju niektórych działań gospodarczych taka pomoc może być zgodna z prawem, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem.
- (64) Na potrzeby oceny środków pomocy na podstawie art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu Komisja wydała szereg rozporządzeń, przepisów ramowych, wytycznych i komuników dotyczących form pomocy oraz celów horyzontalnych lub sektorowych, na które przyznawana jest pomoc. Biorąc pod uwagę, że w chwili przyjmowania środków FC Den Bosch znajdował się w trudnej sytuacji finansowej oraz że pomoc została przyznana przez gminę w celu likwidacji tych trudności, należy ocenić, czy mają zastosowanie i spełnione są kryteria, o których mowa w wytycznych ⁽¹⁷⁾.
- (65) W lipcu 2014 r. Komisja opublikowała nowe Wytyczne dotyczące pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji ⁽¹⁸⁾. Nie mają one jednak zastosowania do tej niezgłoszonej pomocy udzielonej w 2011 r. Zgodnie z pkt 137 nowych wytycznych miałyby to miejsce jedynie w przypadku pomocy w celu ratowania lub restrukturyzacji udzielonej bez jej uprzedniego zatwierdzenia, jeżeli część lub całość pomocy została udzielona po opublikowaniu wytycznych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Zgodnie z pkt 138 nowych wytycznych we wszystkich innych przypadkach Komisja dokonuje analizy na podstawie wytycznych stosowanych w czasie przyznawania danej pomocy, a więc w tym przypadku wytycznych stosowanych przed 2014 r.

⁽¹⁵⁾ Wyrok z dnia 16 marca 2010 r. w sprawie C-325/08 Olympique Lyonnais ECLI:EU:C:2010:143, pkt 27 i 28; wyrok z dnia 18 lipca 2006 r. w sprawie C-519/04 P Meca-Medina i Majcen przeciwko Komisji ECLI:EU:C:2006:492, pkt 22; wyrok z dnia 15 grudnia 1995 r. w sprawie C-415/93 Bosman ECLI:EU:C:1995:463, pkt 73.

⁽¹⁶⁾ Decyzje Komisji dotyczące Niemiec z dnia 20 marca 2013 r. w sprawie Multifunktionsarena der Stadt Erfurt (sprawa SA.35135 (2012/N)), pkt 12, oraz Multifunktionsarena der Stadt Jena (sprawa SA.35440 (2012/N)), skrócone zawiadomienia w Dz.U. C 140 z 18.5.2013, s. 1, oraz z dnia 2 października 2013 r. w sprawie Fußballstadion Chemnitz (sprawa SA.36105 (2013/N)), skrócone zawiadomienie w Dz.U. C 50 z 21.2.2014, s. 1, pkt 12–14; Decyzje Komisji dotyczące Hiszpanii z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie ewentualnej pomocy państwa na rzecz czterech hiszpańskich zawodowych klubów piłkarskich (sprawa SA.29769 (2013/C)), pkt 28, Real Madrid CF (sprawa SA.33754 (2013/C)), pkt 20, oraz domniemanej pomocy na rzecz trzech klubów piłkarskich z regionu Walencji (sprawa SA.36387 (2013/C)), pkt 16, opublikowane w Dz.U. C 69 z 7.3.2014, s. 99.

⁽¹⁷⁾ Zob. motyw 15 i przypis 5.

⁽¹⁸⁾ Komunikat Komisji – Wytyczne dotyczące pomocy państwa na ratowanie i restrukturyzację przedsiębiorstw niefinansowych znajdujących się w trudnej sytuacji (Dz.U. C 249 z 31.7.2014, s. 1).

4.2.2. FC Den Bosch jako przedsiębiorstwo znajdujące się w trudnej sytuacji

- (66) Zgodnie z pkt 11 wytycznych przedsiębiorstwo można uznać za zagrożone, gdy występują typowe oznaki, takie jak rosnące straty, malejący obrót, zwiększanie się zapasów, nadwyżki produkcji, zmniejszający się przepływ środków finansowych lub rosnące zadłużenie. Jak stwierdzono w motywie 8, w przypadku FC Den Bosch występuje kilka spośród tych oznak. Z tego względu był on przedsiębiorstwem znajdującym się w trudnej sytuacji i zgodność pomocy państwa będzie oceniana na podstawie wytycznych.

4.2.3. Przywrócenie długoterminowej rentowności

- (67) Na mocy sekcji 3.2 wytycznych wymaga się, by udzielenie pomocy było uwarunkowane wdrożeniem planu restrukturyzacji. Jak wskazano w motywie 7, FC Den Bosch klasyfikuje się jako małe przedsiębiorstwo. Zgodnie z pkt 59 wytycznych Komisja zauważa, że Niderlandy zgłosiły plan restrukturyzacji spełniający wymagania, o których mowa w pkt 34–37 wytycznych.
- (68) W tym kontekście Komisja zauważa, że decyzja gminy dotycząca umorzenia jej pożyczki dla FC Den Bosch i wypłaty na jego rzecz rekompensaty za zwolnienie centrum sportowego wynikały z analizy dotyczącej charakteru i przyczyn trudnej sytuacji FC Den Bosch. Dotacja była uzależniona od spełnienia szeregu warunków, służących przywróceniu długoterminowej rentowności przedsiębiorstwa w rozsądnym horyzoncie czasowym trzech lat oraz spełnieniu wymogów KNVB, umożliwiających utrzymanie przez FC Den Bosch licencji na udział w rozgrywkach zawodowych. Plan restrukturyzacyjny obejmował nową strukturę zarządzania, ograniczenie liczby pracowników i piłkarzy. Obejmuje on zwolnienie dużego centrum treningowego. Z tego względu FC Den Bosch przewiduje oszczędności na swojej działalności podstawowej. Plan restrukturyzacji nie opiera się na czynnikach zewnętrznych, do których realizacji FC Den Bosch może dążyć, lecz których nie może w pełni kontrolować, takich jak znalezienie nowych sponsorów oraz zwiększenie liczby widzów. Przewiduje się stopniową poprawę sytuacji finansowej klubu oraz jego dalsze funkcjonowanie jako zawodowego klubu piłki nożnej. Rozwój sytuacji zgodny z motywem 35 pokazuje, że plan faktycznie był realistyczny.

4.2.4. Środki wyrównawcze

- (69) Zgodnie z pkt 38–42 wytycznych beneficjent jest zobowiązany do podjęcia środków wyrównawczych w celu minimalizacji zakłócających efektów pomocy oraz negatywnego wpływu na warunki wymiany handlowej. Ten warunek nie ma jednak zastosowania do małych przedsiębiorstw. Jak określono w motywie 7, FC Den Bosch jest małym przedsiębiorstwem.

4.2.5. Pomoc ograniczona do minimum

- (70) Komisja zwraca również uwagę, że plan restrukturyzacji w dużej mierze jest finansowany przez zewnętrzne podmioty prywatne oprócz dokonanych oszczędności wewnętrznych, zgodnie z pkt 43 i 44 wytycznych. Kilka podmiotów prywatnych zgodziło się również na umorzenie swoich należności. Ogólny wkład wierzycieli i gminy w refinansowanie FC Den Bosch wyniósł 6,737 mln EUR (5,337 mln EUR umorzonych należności oraz 1,4 mln EUR za centrum treningowe, o ile cała kwota z tytułu centrum treningowego została zaliczona jako pomoc). Wartość wymaganego w przypadku małych przedsiębiorstw wkładu własnego w wysokości 25 % wyniosłaby co najwyżej 1,685 mln EUR. Podmioty inne niż państwo wniosły wkład w wysokości 3,687 mln EUR w formie umorzenia swoich należności (5,337 mln EUR pomniejszone o pożyczkę gminy w wysokości 1,65 mln EUR), z czego jedno przedsiębiorstwo komercyjne kwotę 1,865 mln EUR, co przekracza wymagane 25 %.
- (71) Kwota pomocy była niezbędna. Zgodnie z planem restrukturyzacji powinien on prowadzić do mniejszych strat w sezonach 2011/2012 i 2012/2013, a następnie do umiarkowanego wyniku dodatniego. To nie pozwoliłoby FC Den Bosch na zakup nowych graczy lub przyciągnięcie ich wyższymi wynagrodzeniami.

4.2.6. Kontrola i sprawozdanie roczne

- (72) Na mocy pkt 49 wytycznych wymaga się, by państwo członkowskie informowało o właściwej realizacji planu restrukturyzacji poprzez regularne szczegółowe sprawozdania. W pkt 51 określa się mniej rygorystyczne warunki w przypadku MŚP, zgodnie z którymi zobowiązuje przekazanie kopii bilansu oraz rachunku zysków i strat uznaje się zazwyczaj za wystarczające. Niderlandy zobowiązały się do przedkładania tych sprawozdań.

4.2.7. Pierwszy i ostatni raz

- (73) Zgodnie z pkt 72–77 wytycznych Niderlandy wskazały, że FC Den Bosch nie otrzymało pomocy w celu ratowania lub restrukturyzacji w okresie dziesięciu lat przed przyznaniem przedmiotowej pomocy. Zobowiązały się również do nieudzielania nowej pomocy w celu ratowania lub restrukturyzacji przez okres dziesięciu lat.

4.3. Wniosek

- (74) Z tego względu Komisja uznaje, że środki restrukturyzacji długu przyjęte w odniesieniu do FC Den Bosch stanowią pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu. Niemniej jednak pomoc na restrukturyzację udzielona FC Den Bosch przez gminę spełnia warunki określone w wytycznych i z tego względu nie wywiera negatywnego wpływu na warunki wymiany handlowej w stopniu sprzecznym ze wspólnym interesem. Z tego względu pomoc ta jest zgodna z art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu.

5. WNIOSEK

- (75) Komisja stwierdza, że Niderlandy udzieliły pomocy na rzecz FC Den Bosch w sposób niezgodny z prawem, z naruszeniem art. 108 ust. 3 Traktatu. Jednakże pomoc państwa udzielona na rzecz FC Den Bosch w 2011 r. w wysokości 1,65 mln EUR w formie umorzenia długu oraz 1,4 mln EUR wypłaconych z tytułu zwolnienia centrum treningowego spełnia warunki pomocy na restrukturyzację określone w wytycznych i może zostać uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym zgodnie z art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Pomoc państwa wdrożona przez Niderlandy na rzecz klubu piłki nożnej FC Den Bosch w 's-Hertogenbosch, w wysokości 3,05 mln EUR, jest zgodna z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Niderlandów.

Sporządzono w Brukseli dnia 4 lipca 2016 r.

W imieniu Komisji
Margrethe VESTAGER
Członek Komisji

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) 2016/1992**z dnia 11 listopada 2016 r.****zmieniająca decyzję wykonawczą (UE) 2015/2416 uznającą niektóre obszary Stanów Zjednoczonych Ameryki za wolne od *Agrilus planipennis* Fairmaire***(notyfikowana jako dokument nr C(2016) 7151)*

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2000/29/WE z dnia 8 maja 2000 r. w sprawie środków ochronnych przed wprowadzaniem do Wspólnoty organizmów szkodliwych dla roślin lub produktów roślinnych i przed ich rozprzestrzenianiem się we Wspólnocie ⁽¹⁾, w szczególności jej załącznik IV część A sekcja I pkt 2.3, 2.4 i 2.5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzją wykonawczą Komisji (UE) 2015/2416 ⁽²⁾ uznano niektóre obszary Stanów Zjednoczonych Ameryki za wolne od *Agrilus planipennis* Fairmaire.
- (2) Z najnowszych informacji przedłożonych przez Stany Zjednoczone Ameryki wynika, że niektóre obszary ich terytorium uznawane obecnie za wolne od *Agrilus planipennis* Fairmaire nie są już wolne od tego szkodliwego organizmu.
- (3) Ponadto Stany Zjednoczone Ameryki przedstawiły informacje wskazujące, że hrabstwo Chester w stanie Tennessee jest wolne od tego szkodliwego organizmu.
- (4) W świetle tych informacji należy zmienić odpowiedni wykaz obszarów uznanych za wolne od tego szkodliwego organizmu.
- (5) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzję wykonawczą (UE) 2015/2416.
- (6) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załącznik do decyzji wykonawczej (UE) 2015/2416 zostaje zmieniony zgodnie z załącznikiem do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 listopada 2016 r.

W imieniu Komisji
Vytenis ANDRIUKAITIS
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 169 z 10.7.2000, s. 1.

⁽²⁾ Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2015/2416 z dnia 17 grudnia 2015 r. uznająca niektóre obszary Stanów Zjednoczonych Ameryki za wolne od *Agrilus planipennis* Fairmaire (Dz.U. L 333 z 19.12.2015, s. 128).

ZAŁĄCZNIK

WYKAZ OBSZARÓW, O KTÓRYCH MOWA W ART. 1

W załączniku do decyzji wykonawczej (UE) 2015/2416 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w pkt 2 lit. f) „Hrabstwa (ang. *parishes*) w stanie Luizjana”, skreśla się pozycje w brzmieniu: Caldwell, Franklin, Winn;
 - 2) w pkt 2 lit. h) „Hrabstwa w stanie Minnesota”, skreśla się pozycję w brzmieniu: Wabasha;
 - 3) w pkt 2 lit. i) „Hrabstwa w stanie Nebraska”, skreśla się pozycje w brzmieniu: Antelope, Boone, Burt, Butler, Cedar, Colfax, Cuming, Dakota, Dixon, Dodge, Fillmore, Gage, Hamilton, Jefferson, Lancaster, Madison, Merrick, Nance, Platte, Polk, Saline, Saunders, Seward, Stanton, Thurston, York;
 - 4) w pkt 2 lit. l) „Hrabstwa w stanie Tennessee”, przed pozycją Crockett dodaje się pozycję w brzmieniu: Chester;
 - 5) w pkt 2 lit. m) „Hrabstwa w stanie Texas”, skreśla się pozycje w brzmieniu: Anderson, Camp, Cherokee, Delta, Franklin, Gregg, Henderson, Hopkins, Lamar, Morris, Nacogdoches, Rains, Red. River, Rusk, Sabine, San Augustine, Shelby, Smith, Titus, Upshur, Van Zandt, Wood.
-

WYTYCZNE

WYTYCZNE EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO (UE) 2016/1993

z dnia 4 listopada 2016 r.

ustanawiające zasady koordynacji ocen instytucjonalnych systemów ochrony przeprowadzanych na podstawie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 oraz zasady monitorowania instytucjonalnych systemów ochrony obejmujących istotne i mniej istotne instytucje (EBC/2016/37)

RADA PREZESÓW EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi ⁽¹⁾, w szczególności art. 4 ust. 3 oraz art. 6 ust. 1 i ust. 7,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 ⁽²⁾, w szczególności art. 8 ust. 4, art. 49 ust. 3, art. 113 ust. 7, art. 422 ust. 8 i art. 425 ust. 4,

uwzględniając rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do wymogu pokrycia wpływów netto dla instytucji kredytowych ⁽³⁾, w szczególności art. 29 ust. 1, art. 33 ust. 2 lit. b) oraz art. 34 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Instytucjonalny system ochrony został zdefiniowany w art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 jako umowne lub ustawowe uzgodnienie w sprawie odpowiedzialności, które chroni instytucje do niego należące oraz, w razie konieczności, gwarantuje ich płynność i wypłacalność w celu uniknięcia upadłości. Właściwe organy mogą, na podstawie warunków określonych w art. 8 ust. 4, art. 49 ust. 3, art. 113 ust. 7, art. 422 ust. 8 oraz art. 425 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz art. 29 ust. 1, art. 33 ust. 2 lit. b) i art. 34 ust. 1 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/61, znieść niektóre wymogi ostrożnościowe lub zezwolić na określone odstępstwa dla członków instytucjonalnych systemów ochrony. Dodatkowo art. 113 ust. 7 lit. i) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 przewiduje, że odpowiednie właściwe organy zatwierdzają oraz regularnie monitorują adekwatność instytucjonalnych systemów ochrony na potrzeby monitorowania oraz klasyfikacji ryzyka, natomiast art. 113 ust. 7 lit. d) nakłada na instytucjonalne systemy ochrony wymóg przeprowadzania własnego przeglądu ryzyka.
- (2) Decyzje właściwych organów o przyznaniu zezwoleń i odstępstw w rozumieniu art. 8 ust. 4, art. 49 ust. 3, art. 113 ust. 7, art. 422 ust. 8 oraz art. 425 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz art. 33 ust. 2 lit. b) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/61 oraz wszelkie decyzje wynikające z monitorowania instytucjonalnych systemów ochrony skierowane są do poszczególnych instytucji kredytowych. Europejski Bank Centralny (EBC), będący właściwym organem w zakresie nadzoru ostrożnościowego w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego nad instytucjami kredytowymi, które sklasyfikowane są jako istotne na podstawie art. 6 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1024/2013 oraz części IV i art. 147 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego (EBC/2014/17) ⁽⁴⁾, odpowiedzialny jest za ocenę wniosków złożonych przez istotne instytucje kredytowe oraz monitorowanie instytucjonalnych systemów ochrony, które je obejmują, podczas gdy właściwe organy krajowe odpowiedzialne są za ocenę wniosków złożonych przez mniej istotne instytucje kredytowe i monitorowanie instytucjonalnych systemów ochrony, które te instytucje obejmują.

⁽¹⁾ Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63.

⁽²⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 11 z 17.1.2015, s. 1.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (UE) nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (EBC/2014/17) (Dz.U. L 141 z 14.5.2014, s. 1).

- (3) W celu zapewnienia spójnego traktowania istotnych oraz mniej istotnych instytucji kredytowych będących członkami instytucjonalnych systemów ochrony wewnątrz Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego oraz w celu wspierania dążenia do osiągnięcia spójności decyzji wydawanych przez EBC i właściwe organy krajowe EBC przyjął wytyczne Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2016/1994 (EBC/2016/38) ⁽¹⁾. Konieczne jest jednak ustanowienie skoordynowanego procesu wydawania decyzji dotyczących członków tego samego instytucjonalnego systemu ochrony, który składa się zarówno z istotnych, jak i mniej istotnych instytucji kredytowych, a dla EBC i właściwych organów krajowych konieczne jest przyjęcie skoordynowanego podejścia do monitorowania takich instytucjonalnych systemów ochrony celem zapewnienia spójności pomiędzy decyzjami wydawanymi w odniesieniu do istotnych i mniej istotnych instytucji kredytowych, które są członkami tego samego instytucjonalnego systemu ochrony,

PRZYJMUJE NINIEJSZE WYTYCZNE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres

1. Niniejsze wytyczne ustanawiają zasady koordynacji pomiędzy EBC oraz właściwymi organami krajowymi w odniesieniu do oceny instytucjonalnych systemów ochrony na potrzeby przyznawania członkom tych systemów zezwoleń i odstępstw na podstawie art. 8 ust. 4, art. 49 ust. 3, art. 113 ust. 7, art. 422 ust. 8 oraz art. 425 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i art. 33 ust. 2 lit. b) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/61 oraz do monitorowania instytucjonalnych systemów ochrony, które spełniły kryteria kwalifikacji na potrzeby ostrożnościowe.
2. Proces koordynacji nie ogranicza odpowiedzialności EBC za wydawanie wszelkich odpowiednich decyzji nadzorczych o charakterze ostrożnościowym dotyczących istotnych instytucji kredytowych oraz odpowiedzialności właściwych organów krajowych za wydawanie takich decyzji w odniesieniu do mniej istotnych instytucji kredytowych.

Artykuł 2

Definicje

Na potrzeby niniejszych wytycznych stosuje się definicje zawarte w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE ⁽²⁾, rozporządzeniu (UE) nr 1024/2013 oraz rozporządzeniu (UE) nr 468/2014 (EBC/2014/17), oraz następujące definicje:

- a) „zespół ds. przeglądów” oznacza zespół złożony z przedstawicieli EBC oraz właściwego organu krajowego będącego bezpośrednim nadzorcą członków danego instytucjonalnego systemu ochrony. Zespół ten tworzony jest na potrzeby koordynacji procesu przeglądu przeprowadzanego na podstawie art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- b) „koordynator zespołu ds. przeglądów” oznacza pracownika EBC oraz pracownika właściwego organu krajowego wyznaczonych zgodnie z art. 8 i wykonujących zadania określone w tym przepisie;
- c) „wnioskodawca” oznacza członka instytucjonalnego systemu ochrony lub grupę członków instytucjonalnego systemu ochrony reprezentowanych przez pojedynczy podmiot, który składa EBC lub odpowiedniemu właściwemu organowi krajowemu wniosek o udzielenie zezwolenia lub odstępstwa na podstawie przepisów, o których mowa w art. 1 ust. 1;
- d) „instytucjonalny system ochrony o charakterze hybrydowym” oznacza instytucjonalny system ochrony złożony z istotnych oraz mniej istotnych instytucji kredytowych;
- e) „organy właściwe Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego” oznaczają EBC oraz właściwe organy krajowe uczestniczących państw członkowskich.

Artykuł 3

Poziom stosowania

Jeżeli zarówno istotne, jak i mniej istotne instytucje kredytowe będące członkami tego samego instytucjonalnego systemu ochrony o charakterze hybrydowym jednocześnie złożą wnioski o udzielenie zezwoleń i odstępstw o charakterze ostrożnościowym, do EBC – w przypadku istotnych instytucji kredytowych, oraz do właściwego organu krajowego – w przypadku mniej istotnych instytucji kredytowych, EBC oraz odpowiedni właściwy organ krajowy stosują proces koordynacji oraz przepisy o monitorowaniu zawarte w niniejszych wytycznych, w tym wszelkie standardy monitorowania działalności związanej z instytucjonalnym systemem ochrony.

⁽¹⁾ Wytyczne Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2016/1994 z dnia 4 listopada 2016 r. w sprawie metody uznawania instytucjonalnych systemów ochrony na potrzeby ostrożnościowe przez właściwe organy krajowe zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 575/2013 (EBC/2016/38) (zob. s. 37 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywę 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

ROZDZIAŁ II

KOORDYNACJA OCENY INSTYTUCJONALNEGO SYSTEMU OCHRONY

Artykuł 4

Skoordynowana ocena

Z zastrzeżeniem odpowiedzialności EBC i właściwych organów krajowych za udzielanie zezwoleń i odstępstw, o których mowa w art. 1 ust. 1, ocena wniosków złożonych jednocześnie przez istotne oraz mniej istotne instytucje kredytowe, który są członkami tego samego instytucjonalnego systemu ochrony o charakterze hybrydowym, powinna być dokonywana wspólnie przez EBC i odpowiedni właściwy organ krajowy.

Artykuł 5

Zespół ds. przeglądu

1. Na potrzeby koordynacji oceny jednocześnie złożonych wniosków pochodzących od istotnych i mniej istotnych instytucji kredytowych, które są członkami tego samego instytucjonalnego systemu ochrony o charakterze hybrydowym, po otrzymaniu przez EBC oraz odpowiedni właściwy organ krajowy wniosku o zezwolenie lub odstępstwo na podstawie stosownych przepisów rozporządzenia (UE) nr 575/2013 powołuje się zespół ds. przeglądu.
2. EBC oraz odpowiedni właściwy organ krajowy powołują nadzorców odpowiedzialnych za bieżący nadzór nad instytucjami kredytowymi składającymi wnioski na podstawie ust. 1 i pracowników sprawujących ogólny nadzór nad funkcjonowaniem systemu na członków zespołu ds. przeglądu. Skład zespołu ds. przeglądu oraz liczba jego członków zależy od liczby członków instytucjonalnego systemu ochrony i wagi danej istotnej instytucji.
3. Zespół ds. przeglądu istnieje do czasu podjęcia przez odpowiednie organy decyzji związanych z zastosowaniem zezwolenia lub odstępstwa.

Artykuł 6

Koordinatory zespołu ds. przeglądu

1. EBC oraz właściwe organy krajowe odpowiedzialne za bezpośredni nadzór nad odpowiednim instytucjonalnym systemem ochrony wyznaczają po jednym koordynatorze do zarządzania procesem oceny wniosków.
2. Jeżeli istotne instytucje, które nadzorowane są przez różne wspólne zespoły nadzorcze złożyły wniosek o to samo zezwolenie lub odstępstwo spośród wymienionych w art. 1 ust. 1, te wspólne zespoły nadzorcze mogą zdecydować o wyznaczeniu wspólnego koordynatora.
3. Koordinatory są odpowiedzialni za uzgodnienie ram czasowych oraz koniecznych czynności do opracowania wspólnego stanowiska wewnątrz zespołu ds. przeglądu.

Artykuł 7

Powiadomienie o otrzymaniu wniosku i powołanie zespołu ds. przeglądu

1. EBC oraz odpowiedni właściwy organ krajowy informują się nawzajem o otrzymaniu wniosków od istotnych i mniej istotnych instytucji kredytowych będących członkami instytucjonalnego systemu ochrony o charakterze hybrydowym.
2. Po otrzymaniu jednocześnie złożonych wniosków EBC oraz odpowiedni właściwy organ krajowy powołują swoich członków zespołu ds. przeglądu.

Artykuł 8

Ocena wniosków

1. EBC oraz odpowiedni właściwy organ krajowy dokonują niezależnej oceny kompletności i stosowności wniosków. Jeżeli dokonanie oceny danych wniosków wymaga dostarczenia dodatkowych informacji, właściwe organy mogą zażądać ich przekazania.

2. EBC i właściwe organy krajowe dokonują wstępnej oceny danych aplikacji oddzielnie.
3. Zespół ds. przeglądu omawia wstępne wyniki oceny wniosków i uzgadnia wynik końcowy, biorąc pod uwagę terminy zawarte w krajowych przepisach prawa administracyjnego, jeśli ma to zastosowanie.
4. Jeżeli zespół ds. przeglądu uzna wniosek oraz ramy organizacyjne instytucjonalnego systemu ochrony za spełniające wymogi zawarte w art. 1 ust. 1, sporządza dokument opisujący wynik oceny i potwierdzający spełnienie wymagań. Ocena dokonywana przez zespół ds. przeglądu uwzględniana jest przez EBC oraz właściwe organy krajowe w przyjmowaniu odpowiednich decyzji dotyczących przyznawania zezwoleń lub odstępstw.
5. W braku uzgodnienia w ramach zespołu ds. przeglądu wspólnego stanowiska dotyczącego oceny wniosków sprawa może zostać przekazana do omówienia Radzie ds. Nadzoru. Wynik obrad Rady ds. Nadzoru nie ogranicza odpowiedzialności EBC oraz właściwych organów krajowych za podjęcie decyzji w przedmiocie przyznania zezwolenia lub odstępstwa.

Artykuł 9

Decyzje

1. Projekt decyzji sporządzony przez EBC i odpowiedni właściwy organ krajowy oparty na uzgodnionym wyniku wspólnej oceny przedstawia się celem akceptacji właściwemu organowi decyzyjnemu, tj. Radzie Prezesów EBC w sprawach wniosków złożonych przez istotne instytucje kredytowe oraz organom decyzyjnym odpowiednich właściwych organów krajowych w sprawach wniosków złożonych przez mniej istotne instytucje kredytowe.
2. Decyzje takie określają wymogi sprawozdawcze na potrzeby bieżącego monitorowania członków instytucjonalnego systemu ochrony z zastrzeżeniem dodatkowych wymogów, które EBC oraz właściwe organy krajowe mogą nałożyć na instytucje kredytowe podczas monitorowania.

ROZDZIAŁ III

MONITOROWANIE SYSTEMÓW OCHRONY INSTYTUCJONALNEJ

Artykuł 10

Koordinacja monitorowania

1. EBC i właściwy organ krajowy odpowiedzialny za nadzór nad członkami danego instytucjonalnego systemu ochrony regularnie monitorują odpowiedniość systemów wykorzystywanych przez taki system ochrony do monitorowania i klasyfikacji ryzyka na podstawie art. 113 ust. 7 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a także regularnie monitorują prowadzenie przez system ochrony instytucjonalnej własnego przeglądu ryzyka zgodnie z art. 113 ust. 7 lit. d) tego rozporządzenia.
2. W celu zapewnienia spójnego podejścia do monitorowania i wdrażania wysokich standardów nadzorczych EBC oraz odpowiedni właściwy organ krajowy koordynują działania w ramach prowadzonego monitorowania. Na te potrzeby sporządza się aktualną listę pracowników EBC oraz właściwych organów krajowych.
3. EBC i właściwe organy krajowe uzgadniają terminy i działania na potrzeby monitorowania. Monitorowanie przeprowadza się przynajmniej raz w roku, po udostępnieniu skonsolidowanych lub zagregowanych sprawozdań finansowych za poprzedni rok finansowy, sporządzonych zgodnie z art. 113 ust. 7 lit. e) rozporządzenia (UE) nr 575/2013.

Artykuł 11

Monitorowanie

1. EBC i odpowiedni właściwy organ krajowy prowadzą monitorowanie w ramach swoich odpowiednich kompetencji, zasadniczo poza siedzibą podmiotów nadzorowanych. W razie potrzeby EBC i odpowiedni właściwy organ krajowy mogą w ramach swoich odpowiednich kompetencji zdecydować o przeprowadzeniu ukierunkowanej na dany cel kontroli na miejscu w instytucjach kredytowych będących członkami instytucjonalnego systemu ochrony w celu oceny ciągłości spełniania przez nie warunków udzielenia zezwoleń lub odstępstw, o których mowa w art. 1 ust. 1.

2. Na potrzeby monitorowania instytucjonalnych systemów ochrony EBC i właściwy organ krajowy biorą pod uwagę dostępne informacje nadzorcze dotyczące członków systemu, takie jak wyniki przeglądu nadzorczego i procedury oceny oraz regularną sprawozdawczość nadzorczą.

3. EBC i właściwy organ krajowy dokonują corocznego przeglądu skonsolidowanych/zagregowanych sprawozdań wymaganych na podstawie art. 113 ust. 7 lit. e) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, zwracając szczególną uwagę na dostępne środki instytucjonalnego systemu ochrony.

Artykuł 12

Wyniki monitorowania

1. EBC i odpowiednie właściwe organy krajowe uzgadniają wyniki i konkluzje monitorowania oraz, gdzie ma to zastosowanie, działania następcze, w tym intensyfikację monitoringu.

2. W braku możliwości uzgodnienia wspólnego stanowiska pomiędzy EBC a właściwym organem krajowym sprawa może zostać przekazana do omówienia Radzie ds. Nadzoru. Wynik obrad Rady ds. Nadzoru nie narusza odpowiedzialności EBC oraz właściwych organów krajowych za nadzór ostrożnościowy nad danym członkiem instytucjonalnego systemu ochrony.

3. W przypadku występowania elementów wskazujących, że wymogi przepisów wymienionych w art. 1 ust. 1 nie są spełniane i że może zaistnieć potrzeba ponownej analizy kwalifikowalności systemu ochrony instytucjonalnej lub niektórych jego członków bądź przyznanych zezwoleń lub odstępstw, EBC oraz właściwy organ krajowy koordynują swoje działania, które w odpowiednich przypadkach mogą obejmować cofnięcie lub odmowę stosowania zezwolenia lub odstępstwa.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 13

Adresaci

Niniejsze wytyczne są skierowane do organów właściwych Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego.

Artykuł 14

Skuteczność i implementacja

1. Niniejsze wytyczne stają się skuteczne z dniem zawiadomienia o nich organów właściwych Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego.

2. Właściwe organy krajowe stosują się do postanowień niniejszych wytycznych od dnia 2 grudnia 2016 r.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 4 listopada 2016 r.

W imieniu Rady Prezesów EBC

Mario DRAGHI

Prezes EBC

WYTYCZNE EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO (UE) 2016/1994**z dnia 4 listopada 2016 r.****w sprawie metody uznawania instytucjonalnych systemów ochrony na potrzeby ostrożnościowe przez właściwe organy krajowe zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (EBC/2016/38)**

RADA PREZESÓW EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi ⁽¹⁾, w szczególności art. 6 ust. 1 oraz art. 6 ust. 5 lit. a),uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 ⁽²⁾, w szczególności art. 113 ust. 7,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Instytucjonalny system ochrony został zdefiniowany w art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 jako umowne lub ustawowe uzgodnienie w sprawie odpowiedzialności, które chroni instytucje do niego należące oraz, w razie konieczności, gwarantuje ich płynność i wypłacalność w celu uniknięcia upadłości. Zgodnie z tym przepisem właściwe organy mogą, stosownie do określonych warunków wskazanych w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, odstąpić od wybranych wymogów ostrożnościowych lub dopuścić określone wyłączenia dla członków instytucjonalnego systemu ochrony.
- (2) Europejski Bank Centralny (EBC), jako właściwy organ sprawujący nadzór ostrożnościowy w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego nad instytucjami kredytowymi sklasyfikowanymi jako istotne, odpowiada za ocenę wniosków złożonych przez takie instytucje.
- (3) Kryteria oceny instytucjonalnych systemów ochrony na potrzeby ostrożnościowe zostały wskazane w art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Rozporządzenie to przyznaje właściwym organom kilka swobód uznania do wykorzystania w trakcie opracowywania oceny nadzorczej wymaganej do określenia, czy kryteria zostały spełnione. W celu zapewnienia spójności, efektywności i przejrzystości w przewodniku EBC dotyczącym opcji i swobód uznania przewidzianych w prawie Unii ⁽³⁾ dodano nowy rozdział poświęcony metodzie uznawania instytucjonalnych systemów ochrony na potrzeby ostrożnościowe, który określa, w jaki sposób EBC będzie oceniać zgodność instytucjonalnych systemów ochrony i ich członków ze wskazanymi powyżej kryteriami.
- (4) EBC odpowiada za skuteczne i spójne funkcjonowanie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego i – w ramach swoich funkcji nadzoru systemowego – musi zapewnić spójność wyników w zakresie nadzoru. W tym kontekście EBC może wydawać adresowane do właściwych organów krajowych wytyczne, zgodnie z którymi wykonuje się zadania nadzorcze i podejmuje decyzje nadzorcze wobec mniej istotnych instytucji.
- (5) Ponieważ instytucjonalne systemy ochrony mogą obejmować zarówno istotne, jak i mniej istotne instytucje, ważne jest zapewnienie jednolitego traktowania ich członków w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego w celu wzmocnienia spójności decyzji przyjmowanych przez EBC i właściwe organy krajowe. Dla instytucjonalnych systemów ochrony, których członkami są zarówno istotne, jak i mniej istotne instytucje kredytowe, szczególnie ważne jest, aby zarówno EBC, który odpowiada za nadzór ostrożnościowy nad istotnymi instytucjami, jak i właściwe organy krajowe, które odpowiadają za nadzór nad mniej istotnymi instytucjami, korzystały z tych samych specyfikacji na potrzeby oceny kwalifikacji. Korzystanie z tych samych specyfikacji przez właściwe organy krajowe jest także konieczne przy ocenie instytucjonalnych systemów ochrony składających się wyłącznie z mniej istotnych instytucji, ponieważ struktura instytucjonalnych systemów ochrony, jak również klasyfikacja ich członków jako istotnych lub mniej istotnych, może zmieniać się w czasie,

⁽¹⁾ Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63.⁽²⁾ Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1.⁽³⁾ Rozdział ten został przyjęty w lipcu 2016 r. Skonsolidowana wersja przewodnika p.t. „ECB Guide on options and discretions available in Union law” jest dostępna na stronie internetowej EBC dotyczącej nadzoru bankowego pod adresem www.bankingsupervision.europa.eu.

PRZYJMUJE NINIEJSZE WYTYCZNE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Zakres

Niniejsze wytyczne określają specyfikacje na potrzeby oceny zgodności instytucjonalnych systemów ochrony i ich członków z wymogami określonymi w art. 113 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 575/2013, zmierzającej do określenia, czy w odniesieniu do indywidualnej instytucji może zostać wydana decyzja o udzieleniu zezwolenia w rozumieniu tego artykułu. Właściwe organy krajowe stosują te specyfikacje wobec mniej istotnych instytucji.

Artykuł 2

Definicje

Na potrzeby niniejszych wytycznych stosuje się definicje zawarte w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE ⁽¹⁾, rozporządzeniu (UE) nr 1024/2013 i rozporządzeniu (UE) nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego (EBC/2014/17) ⁽²⁾.

ROZDZIAŁ II

SPECYFIKACJE NA POTRZEBY OCENY ZGODNIE Z ART. 113 UST. 7 ROZPORZĄDZENIA (UE) NR 575/2013

Artykuł 3

Artykuł 113 ust. 7 lit. a) w związku z art. 113 ust. 6 lit. a) i d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013: ocena statusu ostrożnościowego i siedziba

Zgodnie z art. 113 ust. 7 lit. a) w związku z art. 113 ust. 6 lit. a) i d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 przy ocenie statusu ostrożnościowego oraz siedziby kontrahenta właściwe organy krajowe sprawdzają:

- a) czy kontrahent jest instytucją, instytucją finansową lub przedsiębiorstwem usług pomocniczych, objętym odpowiednimi wymogami ostrożnościowymi;
- b) czy kontrahent wnioskujący o zezwolenie ma siedzibę w tym samym państwie członkowskim.

Artykuł 4

Artykuł 113 ust. 7 lit. a) w związku z art. 113 ust. 6 lit. e) rozporządzenia (UE) nr 575/2013: szybkie transfery funduszy własnych lub spłata zobowiązań przez kontrahenta na rzecz członków

Przy dokonywaniu oceny, czy istnieją obecnie lub są przewidywane w przyszłości istotne przeszkody praktyczne lub prawne dla szybkiego transferu funduszy własnych lub spłaty zobowiązań przez kontrahenta na rzecz danej instytucji na podstawie art. 113 ust. 7 lit. a) w związku z art. 113 ust. 6 lit. e) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 właściwe organy krajowe sprawdzają:

- a) czy struktura własnościowa lub prawna członków może utrudniać transfery funduszy własnych lub spłatę zobowiązań;
- b) czy formalne procesy decyzyjne dotyczące transferów funduszy własnych pomiędzy członkami zapewniają szybkie transfery środków;
- c) czy statuty członków, umowy spółki lub inne znane umowy zawierają postanowienia, które mogłyby zakłócać transfer funduszy własnych lub spłatę zobowiązań przez kontrahenta;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

⁽²⁾ Rozporządzenie (UE) nr 468/2014 Europejskiego Banku Centralnego z dnia 16 kwietnia 2014 r. ustanawiające ramy współpracy pomiędzy Europejskim Bankiem Centralnym a właściwymi organami krajowymi oraz wyznaczonymi organami krajowymi w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego (rozporządzenie ramowe w sprawie Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego) (EBC/2014/17) (Dz.U. L 141 z 14.5.2014, s. 1).

- d) czy miały miejsce poważne trudności w zakresie zarządzania lub ładu korporacyjnego dotyczące członków, które mogą mieć negatywny wpływ na szybki transfer funduszy własnych lub spłatę zobowiązań;
- e) czy szybki transfer funduszy własnych lub spłata zobowiązań mogą być kontrolowane lub uniemożliwione przez podmioty trzecie ⁽¹⁾;
- f) czy istnieją przesłanki z przeszłości dotyczące przepływu środków pomiędzy członkami, które świadczą o zdolności do szybkiego transferu środków lub szybkiej spłaty zobowiązań.

Za kluczowe uważa się funkcję pośredniczenia w zarządzaniu kryzysowym oraz obowiązek przekazywania środków na wsparcie dla znajdujących się w trudnej sytuacji członków przez instytucjonalny system ochrony.

Artykuł 5

Artykuł 113 ust. 7 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013: zdolność instytucjonalnych systemów ochrony do udzielania niezbędnego wsparcia zgodnie ze zobowiązaniami

Przy ocenie istnienia uzgodnień gwarantujących możliwość udzielenia przez instytucjonalny system ochrony niezbędnego wsparcia zgodnie ze zobowiązaniami, z funduszy, do których ma łatwy dostęp, zgodnie z art. 113 ust. 7 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, właściwe organy krajowe sprawdzają:

- a) czy uzgodnienia te obejmują szeroki wachlarz środków, procesów i mechanizmów tworzących ramy operacyjne danego instytucjonalnego systemu ochrony. Ramy te powinny obejmować serię możliwych działań, od mniej inwazyjnych do bardziej znaczących, proporcjonalnych do stopnia ryzyka związanego z instytucją będącą beneficjentem oraz poziomu jej ograniczeń finansowych, w tym bezpośrednie wsparcie kapitałowe i finansowe. Wsparcie takie może być warunkowe i uzależnione np. od wdrożenia przez instytucję określonych środków naprawczych i restrukturyzacyjnych;
- b) czy struktura zarządzania instytucjonalnego systemu ochrony oraz proces decyzyjny dotyczący środków wsparcia pozwalają na udzielanie wsparcia we właściwym czasie;
- c) czy istnieje bezwarunkowe zobowiązanie do udzielenia wsparcia w sytuacji gdy, pomimo wcześniejszego monitorowania ryzyka i zastosowania środków wczesnej interwencji, dany członek utracił – albo jest prawdopodobne, że utraci – wypłacalność lub płynność, oraz do zapewnienia przestrzegania przez członków odpowiednich regulacyjnych wymogów w zakresie funduszy własnych i płynności;
- d) czy dany instytucjonalny system ochrony regularnie przeprowadza testy warunków skrajnych w celu pomiaru ilościowego potencjalnych środków wsparcia kapitałowego i płynnościowego;
- e) czy zdolność instytucjonalnego systemu ochrony do absorpcji ryzyka (obejmująca wpłacone środki, potencjalne wpłaty ex post oraz inne podobne zobowiązania) jest wystarczająca do pokrycia potencjalnych środków wsparcia podejmowanych wobec jego członków;
- f) czy został utworzony fundusz ex ante zapewniający instytucjonalnemu systemowi ochrony łatwo dostępne fundusze wsparcia, oraz:
 - (i) czy wpłaty na taki fundusz spełniają jasno określone wymogi ramowe;
 - (ii) czy środki są inwestowane wyłącznie w płynne i bezpieczne aktywa, które mogą zostać zbyte w dowolnym momencie i których wartość nie jest uzależniona od wypłacalności i płynności członków i ich podmiotów zależnych;
 - (iii) czy przy ustalaniu minimalnego poziomu docelowego funduszu ex ante uwzględnione zostały uzyskane przez instytucjonalny system ochrony wyniki testów warunków skrajnych;
 - (iv) czy wyznaczono dolną granicę/minimalną wartość funduszu ex ante na odpowiednim poziomie zapewniającym niezwłoczną dostępność środków.

Instytcjonalny system ochrony może zostać uznany za system gwarancji depozytów zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE ⁽²⁾ oraz może zostać dopuszczony, po spełnieniu warunków określonych odpowiednimi przepisami prawa krajowego, do wykorzystywania dostępnych środków finansowych na potrzeby alternatywnych metod zapobiegania upadkowi instytucji kredytowych. W takim przypadku przy ocenie dostępności funduszy wsparcia właściwe organy krajowe uwzględniają dostępne środki finansowe, mając na względzie odmienne cele instytucjonalnych systemów ochrony, których zadaniem jest ochrona swoich członków, oraz systemów gwarancji depozytów, których głównym zadaniem jest ochrona deponentów przed konsekwencjami niewypłacalności instytucji kredytowej.

⁽¹⁾ Podmiotami trzecimi są wszelkie podmioty, które nie są podmiotem dominującym, podmiotem zależnym, członkiem organów decyzyjnych członka lub jego udziałowcem.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 149).

Artykuł 6

Art. 113 ust. 7 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013: stosowane przez instytucjonalny system ochrony systemu monitorowania i klasyfikacji ryzyka

Zgodnie art. 113 ust. 7 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 instytucjonalny system ochrony powinien mieć odpowiednie i jednakowo zorganizowane mechanizmy monitorowania i klasyfikowania ryzyka, dające całościowy przegląd sytuacji w zakresie ryzyka wszystkich indywidualnych członków oraz instytucjonalnego systemu ochrony jako całości, a także odpowiednie możliwości oddziaływania, przy czym mechanizmy te powinny odpowiednio kontrolować ekspozycje, których dotyczy niewykonanie zobowiązania zgodnie z art. 178 ust. 1 tego rozporządzenia. Przy ocenie spełniania tego warunku właściwe organy krajowe sprawdzają:

- a) czy członkowie instytucjonalnego systemu ochrony są zobowiązani do regularnego dostarczania głównemu organowi zarządzającemu instytucjonalnego systemu ochrony aktualnych danych dotyczących ich sytuacji w zakresie ryzyka, w tym informacji co do funduszy własnych i wymogów w zakresie funduszy własnych;
- b) czy istnieją odpowiednie i odpowiadające sobie przepływy danych i systemy informatyczne;
- c) czy główny organ zarządzający instytucjonalnego systemu ochrony określa jednolite standardy i metodologie ram zarządzania ryzykiem, które powinni stosować jego członkowie;
- d) czy na potrzeby monitorowania i klasyfikacji ryzyka przez instytucjonalny system ochrony stworzono wspólną definicję ryzyka, czy w odniesieniu do wszystkich członków monitorowane są te same kategorie ryzyka oraz czy do pomiaru ilościowego ryzyka stosuje się ten sam poziom ufności i horyzont czasowy;
- e) czy należące do instytucjonalnego systemu ochrony systemy monitorowania i klasyfikacji ryzyka klasyfikują członków zgodnie z ich sytuacją w zakresie ryzyka, tzn. czy instytucjonalny system ochrony zdefiniował różne kategorie, do których przypisuje swoich członków w celu umożliwienia wczesnej interwencji;
- f) czy instytucjonalny system ochrony ma możliwość wpływania na sytuację w zakresie ryzyka swoich członków poprzez wydawanie instrukcji i zaleceń, np. w celu ograniczenia niektórych rodzajów działalności lub zobowiązania członków do ograniczenia niektórych kategorii ryzyka.

Artykuł 7

Art. 113 ust. 7 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013: własny przegląd ryzyka instytucjonalnego systemu ochrony

Przy ocenie, czy instytucjonalny system ochrony przeprowadza własny przegląd ryzyka, który jest udostępniany poszczególnym jego członkom zgodnie z art. 113 ust. 7 lit. d) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, właściwe organy krajowe sprawdzają:

- a) czy instytucjonalny system ochrony dokonuje regularnej oceny ryzyk i słabości sektora, do którego należą jego członkowie;
- b) czy wyniki przeglądu ryzyka są podsumowywane w sprawozdaniu lub innym dokumencie i udostępniane odpowiednim organom decyzyjnym instytucjonalnego systemu ochrony lub jego członkom niezwłocznie po jego sfinalizowaniu;
- c) czy członkowie są informowani przez instytucjonalny system ochrony o dotyczącej ich klasyfikacji zgodnie z art. 113 ust. 7 lit. c).

Artykuł 8

Art. 113 ust. 7 lit. e) rozporządzenia (UE) nr 575/2013: skonsolidowane lub zagregowane sprawozdanie instytucjonalnego systemu ochrony

Zgodnie z art. 113 ust. 7 lit. e) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w ramach instytucjonalnego systemu ochrony corocznie sporządza się i publikuje skonsolidowane sprawozdanie dotyczące tego systemu jako całości i obejmujące: bilans, rachunek zysków i strat, sprawozdanie na temat sytuacji i sprawozdanie na temat ryzyka, bądź też sprawozdanie dotyczące tego systemu jako całości i obejmujące: zagregowany bilans, zagregowany rachunek zysków i strat, sprawozdanie na temat sytuacji i sprawozdanie na temat ryzyka. Przy ocenie spełniania tego warunku właściwe organy krajowe sprawdzają:

- a) czy skonsolidowane lub zagregowane sprawozdanie jest badane przez niezależnego zewnętrznego biegłego rewidenta zgodnie z mającymi zastosowanie zasadami rachunkowości lub, w odpowiednich przypadkach, metodami agregacji;
- b) czy zewnętrzny biegły rewident jest zobowiązany do przedstawienia opinii z badania sprawozdania;

- c) czy wszyscy członkowie instytucjonalnego systemu ochrony oraz ich podmioty zależne, struktury pośrednie takie jak spółki holdingowe oraz organ zarządzający samego instytucjonalnego systemu ochrony (jeżeli jest on osobą prawną) są objęte zakresem konsolidacji/agregacji;
- d) czy w przypadku gdy instytucjonalny system ochrony sporządza sprawozdanie obejmujące zagregowany bilans i zagregowany rachunek zysków i strat, metoda agregacji może przewidywać wyeliminowanie ekspozycji wewnątrz grupy.

Artykuł 9

Art. 113 ust. 7 lit. f) rozporządzenia (UE) nr 575/2013: okres wypowiedzenia członkostwa

Właściwe organy krajowe weryfikują, czy postanowienia umowne lub ustawowe zawierają zobowiązanie członków instytucjonalnego systemu ochrony do zachowania minimum 24-miesięcznego okresu wypowiedzenia, jeżeli zamierzają oni zaprzestać korzystania z systemu ochrony.

Artykuł 10

Artykuł 113 ust. 7 lit. g) rozporządzenia (UE) nr 575/2013: wykluczenie wielokrotnie wykorzystywanych składników, które mogą być używane do obliczania funduszy własnych

Art. 113 ust. 7 lit. g) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 stanowi, że należy wykluczyć wielokrotne wykorzystywanie składników, które mogą być używane do obliczania funduszy własnych („wielokrotne finansowanie”) oraz wszelkie nieprawidłowe tworzenie funduszy własnych pomiędzy członkami instytucjonalnego systemu ochrony. Przy ocenie spełniania tego wymogu właściwe organy krajowe sprawdzają:

- a) czy zewnętrzny biegły rewident odpowiedzialny za badanie skonsolidowanego lub zagregowanego sprawozdania finansowego może potwierdzić wykluczenie stosowania takich praktyk;
- b) czy transakcje zawierane przez członków prowadziły do nieprawidłowego tworzenia funduszy własnych na poziomie indywidualnym, subskonsolidowanym lub skonsolidowanym.

Artykuł 11

Art. 113 ust. 7 lit. h) rozporządzenia (UE) nr 575/2013: szeroki udział instytucji kredytowych

Przy ocenie spełniania warunku określonego w art. 113 ust. 7 lit. h) rozporządzenia (UE) nr 575/2013, a mianowicie wymogu, aby instytucjonalny system ochrony opierał się na szerokim udziale instytucji kredytowych o zasadniczo jednolitym profilu działalności, właściwe organy krajowe:

- a) sprawdzają, czy instytucjonalny system ochrony posiada wystarczającą liczbę członków (spośród instytucji potencjalnie kwalifikujących się do uczestnictwa), aby zabezpieczyć środki wsparcia, jakie być może będzie musiał zastosować;
- b) sprawdzają modele i strategie biznesowe, rozmiary, klientów, zasięg terytorialny, produkty, struktury pozyskiwania finansowania i istotne kategorie ryzyka członków instytucjonalnego systemu ochrony oraz ich współpracę w zakresie sprzedaży i umowy obsługi z innymi członkami itd.;
- c) sprawdzają, czy różne profile biznesowe członków pozwalają na monitorowanie i klasyfikację ich sytuacji w zakresie ryzyka przy użyciu jednolicie ustanowionych systemów wdrożonych przez instytucjonalny system ochrony zgodnie z art. 113 ust. 7 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 575/2013;
- d) biorą pod uwagę, że działalność w sektorach instytucjonalnych systemów ochrony często opiera się na współpracy, to znaczy że instytucje centralne i inne instytucje wyspecjalizowane należące do sieci instytucjonalnego systemu ochrony oferują produkty i usługi innym członkom systemu. Oceniając jednolitość profilu działalności właściwe organy krajowe biorą pod uwagę stopień powiązania działalności prowadzonej przez członków z siecią (produkty i usługi na rzecz banków lokalnych, usługi na rzecz wspólnych klientów, działalność na rynku kapitałowym itd.).

ROZDZIAŁ III

POSTANOWIENIA KOŃCOWE

*Artykuł 12***Skuteczność i implementacja**

1. Niniejsze wytyczne stają się skuteczne z dniem zawiadomienia o nich właściwych organów krajowych.
2. Właściwe organy krajowe stosują się do postanowień niniejszych wytycznych od dnia 2 grudnia 2016 r.

*Artykuł 13***Adresaci**

Niniejsze wytyczne są skierowane do właściwych organów krajowych.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 4 listopada 2016 r.

W imieniu Rady Prezesów EBC
Mario DRAGHI
Prezes EBC

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL